СПРАВКА
за постъпилите бележки, предложения и констатации по
проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи по чл. 26 от Закона за нормативните актове

Подател	Бележки/предложения/констатации	Приети/ неприети	Мотиви
Синдикална федерация на служителите в МВР (писмо № 223/13.04.2023 г.)	1. Предлагаме да се създаде нов чл. 16а със следния текст: „Чл. 16а. Организацията и правилата за разпределяне на досъдебните производства за разследване от служителите на МВР се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, чрез механизъм за измерване и отчитане на натовареността.”. МОТИВИ: В съд, прокуратура и следствие има стройна система за разпределение на делата в пряка връзка с отчитане степента на натовареност в дейността и тежестта на всяко едно дело. Аналогична възможност за случайно разпределение, съществува в чл. 16 от ЗМВР, но за нея не е предвидена връзка с фактора натовареност, а той е фундаментален за обективност и ефективност в дейността. Степента на натовареност на магистратите е силно позиционирана в Закона за съдебната власт. При разследване на престъпления от магистрати пример за това са „Правила за измерване на натовареността на прокуратурите и на индивидуалната натовареност на всеки прокурор и следовател“, в който се съдържа механизъм за измерване на натовареността на следователи и прокурори. Посочваме този пример и ще си позволим да използваме доводи от него в тези мотиви поради аналогичната дейност на тези магистрати с дейността на разследващите полицаи в МВР, а именно разследване на престъпления при условията и по реда на Наказателно-процесуалния кодекс. Натовареността е фактор за своевременно и качествено осъществяване на правомощията на разследващите полицаи. Правилното й измерване е от изключително значение за оценяването на дейността на всеки разследващ полицай, както и за оценка на дейността на отделните сектори, отдели и дирекции. Натовареността не може да се отчита с формални и произволни цифри, а следва да се има предвид обективен фактор - времето, необходимо за извършване на всички дейности от разследващите полицаи по водените досъдебни производства. Основна задача при определянето и отчитането на натовареността	1. Не се приема.	Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 1. Не е необходимо да се издаде специален нормативен акт - наредба, който да регламентира тези обществени отношения.

	следва да е създаването на норма на натовареност - времеви стандарти за отчитане на времето, необходимо за извършване на различните видове действия, оценени и по своята тежест. Времевите стандарти следва да са неотменима част от механизма за определяне и отчитане на натовареността, защото фактическата и правна сложност на досъдебните производства неизбежно е свързана с времето, необходимо за решаването им. Липсата на такава система в МВР, както и свързана с нея към момента работеща система за случайно разпределение на делата, често води до изкривяване в претоварване на разследващи полицаи във важни структури и звена в страната (София, Бургас, Варна и Пловдив), което отдавна е установено от СФСМВР и е отразено както в кореспонденция с ръководители в МВР, така и във влезли в сила съдебни решения свързани с обжалване на наложени дисциплинарни наказания. Претоварването от своя страна води до обструкции пред своевременното и качествено разследване. Като резултат подобни обструкции заличават положителния ефект от равномерното разпределение в прокуратурата, доколкото прокурорът зависи от това кога разследващият полицай ще извърши необходимите процесуални и извънпроцесуални действия. Следва да се отбележи, че последните редовно биват неглижирани при анализа на работата на разследващите полицаи. Дисбалансът в натовареността на наблюдаващ прокурор и разследващ полицай има като краен ефект излизане извън „разумните срокове“ и нарушаване правата и законните интереси на засегнатите от производството лица, което е недопустимо в светлината на ангажиментите ни към европейските ни партньори и влиза в остър конфликт с принципите на правовата държава. Ясно формулирани и подробни правила за натовареност, обвързани с разпределение на делата, ще доведат до равнопоставеност в дейността на разследването в МВР, отчитане на необходимостта от съответната щатна осигуреност, а от това и подобряване на работата и усещане за справедливост сред разследващите полицаи. Липсата на такава система демотивира личния състав, особено когато разследващи полицаи на ръководни длъжности в отдели „Разследване“, открито си позволяват да се ограничат до водене на едва няколко досъдебни производства, въпреки заложения в чл. 16 от ЗМВР принцип на		

	случайното разпределение и вписаните в длъжностните характеристики служебни задължения. Поради липсата на такава система, не може да се определи обема на действия извършени от разследващите полицаи по делата които са на производство при тях и така се деформира оценката на дейността им и резултатите от нея. На практика това води до изкривяване на обективната действителност чрез некоректно отчитане на средния брой дела на производство сред разследващите полицаи и обема действия по тях, като резултата е неравномерно натоварване в дейността за сметка на ефективността от нея. Създаването и приемането на „норма за натовареност" ще даде възможност за регулиране на персоналната натовареност на разследващите полицаи (когато индивидуалната натовареност значително превишаваща нормата или обратно, когато е занижена). Същевременно индивидуалната степен на натовареност ще се отразява и на оценяване на дейността, кариерното израстване, допълнителните възнаграждения по чл. 178, ал. 1, т. 2 и т. 5 от ЗМВР и при дисциплинарната отговорност. Обективното определяне на натовареността ще даде възможност за обосновани предложения и решения, относно определянето и разпределението на щатове на разследващи полицаи и технически помощници (подпомагащи основната дейност на разследващите полицаи, чрез извършване на по-ниско квалифициран труд) и за определянето и разпределението на бюджетни средства в тази връзка. Често срещана практика е претоварването на разследващи полицаи на изпълнителски длъжности (редовите) за сметка на тези с ръководни функции или удобни на ръководството, което статистически води до много по-голяма вероятност за допускане на грешки и съответно до налагане на дисциплинарни наказания, което от своя страна обяснява липсата на интерес към тази професия и голямото текучество на кадрите, които след натрупване на известен опит предпочитат да кандидатстват за магистрати, водени не само от по-високата заплата, но и от по-високата сигурност и справедливост при разпределяне на работата, както и да търсят реализация извън МВР. Текучеството в това направление на дейност е най-голямото в МВР. За жалост до момента не ни е известно това да е анализирано и да се търсят мерки за		

	ограничаването му. Това води след себе си загуба за МВР на подготвени кадри в тази специфична материя и значително намален потенциал като качество и срочност на разследването, докато новоназначени служители придобият нужния опит. Овладяването на този процес в голяма степен би допринесло позитиви за МВР в дейността и би отговорило на очакването на обществото за бързо, качествено и резултатно приключване на разследваните престъпления. Липсата на регулиране на този процес е видно като резултат в създадените и съществуващи предпоставки и причини, които оказват негативно влияние на разследващите полицаи и на дейността им, както и в цялост на МВР.		
Синдикална федерация на служителите в МВР	<u>2. Предложения за изменения и допълнения на чл. 17:</u> 2.1. Предлагаме в действащия текст на ал. 4 след „Редът“ да се добави „и условията“. Текста на ал. 4 да придобие следния вид: „Редът и условията за осъществяване на дейностите по ал. 2, т. 1 - 3 се определя с наредби на министъра на вътрешните работи.“ 2.2. Предлагаме от действащия текст на ал. 5 от чл. 17 от ЗМВР, да отпадне второто изречение, а именно: „В населени места с население до 5000 души се допуска осъществяване на дейността и в екипи от двама служители.“ Текста на ал. 5 да стане следния: „Органите за пожарна безопасност и защита на населението осъществяват дейността по ал. 2, т. 3 в екипи от минимум трима служители.“ МОТИВИ: Според текста на чл. 21 от Наредба № 8121з-1006/24.08.2015г. за реда за осъществяване на пожарогасителната и спасителната дейност от органите за пожарна безопасност и защита на населението на министерството на вътрешните работи (1)	2.1. Не се приема. 2.2. Не се приема.	Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 2.1. По предложението в т. 2.1., в чл. 17, ал. 4 от ЗМВР след думата „редът“ да се добави и „условията“ не са изложени мотиви. Не е ясно какво ще следва да се разпише в наредбата като условия. Ако се приеме, то за всички подзаконови актове по чл. 17, ал. 1, т. 1 - 3 от ЗМВР (превантивна дейност; държавен противопожарен контрол; пожарогасителна и спасителна дейност) е необходимо да се разпишат условия и ред. Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 2.2. Предложението в сега действащия текст на чл. 17, ал. 5 от ЗМВР да отпадне изречението „В населени места с население до 5000 души се допуска осъществяване на дейността и в екип от двама служители“: В населените места до 5000 души натовареността от към произшествия е сравнително по-ниска в сравнение с останалите, както също така няма или броят

	Пожарогасителната и спасителната дейност се осъществяват от държавни служители, работещи на смени в екип, съгласно утвърдени месечни графици" и ал. 2 „Екипът по чл. 1 е от минимум трима служители". Обаче в § 5 от Заключителните разпоредби на Наредбата беше указано, че текста на ал. 2 влиза в сила от 01.08.2018г., като тук идеята беше от ГДПБЗН до тогава да обезпечат числеността на наличния състав, за да могат да изпълнят условието. Две години по-късно, обаче това не се случи. След като въпросната ал. 2 на чл. 21 влезе в законна сила се оказа, че не са били предприети никакви мерки за осигуряване на необходимата кадрова обезпеченост за прилагане на посочения регламент, т.е. нямаше достатъчно хора за разпределяне в екипи от по минимум трима служители. Това доведе до сериозен проблем. Въведе се разпоредба в чл. 17, ал. 5 от ЗМВР, че „Органите за пожарна безопасност и защита на населението осъществяват дейността по ал. 2, т. 3 в екипи от минимум трима служители. В населени места с население до 5000 души се допуска осъществяване на дейността и в екипи от двама служители". Посоченото изменение на ЗМВР в действителност доведе до нови въпроси и още по-голяма неяснота по прилагането на регламентите за екипите в пожарната. Под „екип" според нас най-вероятно би следвало да разбираме група пожарникари и спасители, които след получаване на сигнал се отправят със съответната техника да гасят пожар и да спасяват хора. Какво обаче се случва, ако са само двама - водач на специализиран автомобил и пожарникар? Те пристигат на произшествието и веднага се сблъскват едновременно с няколко проблема, а именно: съгласно чл. 33 от Наредба №8121з-1006/24.08.2015г. „за разузнаване се формират групи в състав от двама или повече служители в зависимост от сложността на произшествието". При пристигането на мястото на пожара противопожарният автомобил следва да бъде подготвен за гасене на пожара в съответствие с конкретната обстановка и да бъдат изградени съответните линии. Конкретната обстановка обаче се установява чрез разузнаване, а противопожарният автомобил не може да бъде оставян без надзор. Изпратените служители обаче са само двама. България е единствената държава от ЕС, която допуска по 2-ма пожарникари в екип. В изследване, извършено от European trade union		на промишлените обекти, които предполагат по-висок риск от пожари е по-малък. Същевременно в тези населени места все пак са осигурени служители и противопожарна техника, които да могат да реагират своевременно в първоначалния момент, преди разрастване и усложняване на обстановката. В допълнение, съгласно Закона за защита при бедствия в общини с население до 20 000 души е задължително създаването на доброволни формирования.

	institute от 2012г. (налично е в сайта на организацията) в табличен вид са дадени сравнения на база минимален състав на пожарникари на АМС (авто механична стълба) и на ПА (противопожарен автомобил) в страни от Европейският съюз - Минималния състав за ПА е от 4 служителя. Няколко конкретни примери: - в Полша минималният състав, който трябва да отиде на произшествие е между 7 и 14 души, в зависимост от вида и мястото на произшествието. - в Румъния в зависимост от типа пожарен автомобил, състава е от 4 или 5 човека минимум. - в Гърция 1 ПА е в състав от минимум 4-ма пожарникари, 2 ПА - от 3-ма и 3 ПА - най-малко 2-ма. Тоест допускат се и 2-ма пожарникари в екип, но само в случаите, когато на дежурство са 2 или повече пожарни автомобила. Не на последно е факта, че не съществуват тактически действия за двама служители в екип при посещения на произшествие. Екип в такъв състав е изключително високо рисков както за живота и здравето на служителите от него, така и за гражданите и застрашеното имущество.		
Синдикална федерация на служителите в МВР	3. Предложение за изменение и допълнение на чл. 142, ал. 4 Предлагаме към текста на чл. 142, ал. 4 да се добави следния текст „чл. 238 и чл. 239“ и той да придобие следния вид: „Чл. 142 (4) Статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител и с чл. 56, чл. 151, ал. 1 и 7, чл. 156, ал. 4, чл. 181, ал. 3, чл. 182, чл. 185, ал. 1, чл. 186а, чл. 190, ал. 2, чл. 191, чл. 233, чл. 238 и чл. 239 от този закон“. МОТИВИ: Към момента на изплащането на обезщетение за претърпяна трудова злополука на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, съгласно разпоредбите на чл. 238 и чл. 239, е дискриминационно към тази категория служители. Водените от тях граждански дела в този случай води до излишно натоварване на бюджета на МВР присъдените на служителите съдебни разноски. Съдебната практика до момента е изцяло в полза на служителите с срещу МВР. В подкрепа на това е и Определение № 476 от 9.06.2022 г. на ВКС по гр. д. № 4842/2021 г., IV г. о., ГК: „В конкретния случай, в съдебната практика не са налице колебания по тълкуването и	3. Приема се по принцип.	Предложението не е включено в настоящия законопроект, доколкото същото се съдържа в § 4 от законопроект № 49-354-01-25 от 05.05.2023 г. на Костадинов и група народни представители, който в по-напреднал етап на разглеждане в Народното събрание.

	прилагането на разпоредбите на чл. 142 и чл. 238 от ЗМВР. Съгласно чл. 142, ал. 2 със ЗМВР се урежда статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1, а именно - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, а в разпоредбата на чл. 238 от него е предвиден специален ред за обезщетение на „служителите на МВР“ при претърпени телесни повреди при или по повод изпълнение на служебните им задължения. Кръгът на последните е очертан в разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от ЗМВР и обхваща както вече посочената категория лица, така и държавните служители (чл. 142, ал. 1, т. 2), и лицата, работещи по трудово правоотношение (чл. 142, ал. 1, т. 3 от ЗМВР). Разпоредбите на закона са ясни, не са в противоречие една с друга, нито с разпоредбите на други закони, поради което не е налице необходимост от тълкуването им.“.		
Синдикална федерация на служителите в МВР	4. Предложения за изменения и допълнения на чл. 157 4.1. Предлагаме допълнение на ал. 3 на чл. 157 като в началото се записва ново изречение със следния текст: „Недопускащите до конкурса кандидати се уведомяват и им се съобщават писмено съображенията за отказа.“ В изречение второ след думите „от датата на“ се добавя - „получаване на съобщението“ - заличават се думите „обявяване на списъка“ Текста на ал. 3 става следния: „Недопуснатите до конкурса кандидати се уведомяват и им се съобщават писмено съображенията за отказа. Недопускането до участие в конкурса може да се обжалва пред министъра на вътрешните работи в 7-дневен срок от датата на получаване на съобщението. Жалбата не спира конкурсната процедура.“ МОТИВИ: Сегашния текст ограничава правото на защита на кандидата от административен произвол и корупционна практика, както и не гарантира безпристрастност. Считаме, че само съдебния контрол в тази процедура може да бъде гарант против тези пороци и поради тази причини изключението за необжалване посочено в чл. 120, ал. 2 от КРБ не следва да се прилага.	4.1. Не се приема.	Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 4.1. Следва да се посочи, че съгласно чл. 157, ал. 2 от ЗМВР списъците на допуснатите и недопуснатите кандидати се обявяват по общодостъпен начин в 14-дневен срок от крайната дата за подаване на документите. В чл. 9, т. 2 от Наредба № 8121з-344 от 2014 г. за назначаване на държавна служба в Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ, бр. 64 от 2014 г.), това изискване е вменено като задължение на конкурсната комисия. В § 3 от Допълнителните разпоредби на същата наредба е конкретизирано, че допускането до участие в конкурса, резултатите от отделните етапи и крайното класиране се обявяват на страницата на МВР в интернет. С обявяването на списъците на страницата на МВР в интернет се спазва принципът за публичност на конкурсната процедура. При приложението на цитираната сега действаща

			нормативна уредба се постига оповестяване на резултата от дейността на конкурсната комисия по допускането на кандидатите по начин, позволяващ узнаването на това обстоятелство едновременно от всички кандидати. Това е важно от гледна точка на определянето на момента, от който започва да тече срокът за обжалване на недопуснатите кандидати. В случая този момент е един и същ за всички субекти, имащи правен интерес от оспорването, и изтича в 7- дневен срок след датата на обявяване на списъците (чл. 157, ал. 3 от ЗМВР). Ако се възприеме направеното предложение, ще възникнат практически трудности по изпращането на съобщение до всеки един от участниците, които биха могли да бъдат многобройни. Освен това, уведомяването може да бъде възпрепятствано по различни причини, което от своя страна може да доведе до възможност за атакуване на конкурса от недопуснати кандидати в един неопределен и неопределяем период от време. При сега действащите правила в списъка на недопуснатите кандидати се посочва ясно и точно основанието за недопускане на конкретния кандидат, като се цитира на кое условие или изискване от оповестените в обявлението за конкурса не отговаря същия. Текстът на чл. 157 от ЗМВР и относимите разпоредби на Наредба № 8121з-344 от 2014 г. за назначаване на държавна служба в Министерството на вътрешните работи са аналогични на съответните разпоредбите за провеждане на конкурс по Закона за

			държавния служител (ЗДСл). Обвързването на срока за обжалване с получаване на съобщението от кандидата би създало затруднения при провеждане на конкурсната процедура. Създава се неяснота по отношение на всички останали кандидати, относно изтичане срока на обжалването и провеждането на следващия етап от процедурата. Създават се предпоставки за забавяне на конкурсната процедура, тъй като не става ясно как би продължила в случай, че даден кандидат не получава съобщението в продължителен период от време.
Синдикална федерация на служителите в МВР	4.2. Изменение на изречение второ на ал. 4 като след думите решението по жалбата“ се премахват думите „е окончателно и не“. Текста на изр. второ на ал. 4 да придобие следния вид: „Решението по жалбата подлежи на съдебен контрол. „ МОТИВИ: Сегашния текст ограничава правото на защита на кандидата от административен произвол и корупционна практика, както и не гарантира безпристрастност. Считаме, че само съдебния контрол в тази процедура може да бъде гарант против тези пороци и поради тази причини изключението за необжалване посочено в чл. 120, ал. 2 от КРБ не следва да се прилага.	4.2. Не се приема.	Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 4.2. С предлаганото изменение на ал. 4 на чл. 157 от ЗМВР се предвижда съдебен контрол на решението на министъра на вътрешните работи, постановено при обжалване на недопускане до участие в конкурс за назначаване на държавна служба в МВР. С разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България е въведен принципът на общата клауза на оспорване на всички административни актове пред съдилищата. Изключването на съдебния контрол е допустимо, само когато е предвидено изрично със закон. Съдебният контрол е изключен по отношение на недопускането до участие в конкурс. Законодателят разполага с това конституционно правомощие и го е осъществил в разпоредбата на чл. 157 от ЗМВР. По аналогичен начин е решен въпросът и в разпоредбите на чл. 10в от ЗДСл

			и чл. 93 от Кодекса на труда (КТ), предвид което липсват конкретни аргументи, които да обосновават въвеждането на различен, усложнен режим за процедурите по чл. 157 от ЗМВР. Сега действащият текст на чл. 157, ал. 3 на ЗМВР предвижда единствено административен контрол по отношение на решението на конкурсната комисия, с което кандидатите не се допускат до участие в конкурса. Законодателното разрешение на този въпрос е чрез административния контрол да се осъществи проверка за законосъобразност по бърза и опростена процедура. Този подход на законодателя за изключването на съдебния контрол намира своята опора, от една страна, защото би бил неефективен, тъй като конкурсът е специфична експертна дейност, в същността на която съдът не би могъл да се намеси. От друга страна, сроковете в сравнение с тези по Административнопроцесуалния кодекс (АПК) са по- кратки, жалбите нямат суспензивно действие, т.е. не спират конкурсната процедура, решенията на контролния орган са окончателни, тъй като цялостно конкурса протича в много кратки срокове - няколко месеца. В това време контролната процедура на допускането трябва да бъде приключена в 14-дневен срок (чл. 157, ал. 4 от ЗМВР). В срок до три месеца след приключване на конкурсната процедура органът по назначаването издава акт за назначаване на класираните кандидати (чл. 157, ал. 6 от ЗМВР). В този срок се осъществява и контрола. Ако се предвиди

			съдебен контрол на процедурата по допускане, това ще доведе забавянето й за един относително дълъг период от време (от няколко години), с оглед суспензивния ефект на жалбата, правилата и сроковете на АПК, прилагани от съда.
Синдикална федерация на служителите в МВР	4.3. Предлагаме да бъде премахната ал. 2 от чл. 163 - „За висшите ръководни длъжности - главен секретар, заместник главен секретар и директор на главна дирекция, не се провежда конкурс.“. МОТИВИ: Предвид отговорността и необходимите умения за тези длъжности е належащо те да бъдат заети, чрез доказване на адекватни умения и знания в условията на прозрачност, конкурентната среда, каквато може да осигури само конкурс. Така кандидатите ще могат да докажат пред обществото, останалите служители в МВР и конкурсната комисия, че отговарят на изискванията и заслужават да заемат тези отговорни постове. Само по този начин в най-пълна степен ще се спазят принципите посочени в чл. 141 от ЗМВР относно професионалното развитие на служителите, а именно: Прозрачност, публичност, обективност, равни възможности на всеки служител за кариерно развитие, конкурсно начало и забрана за дискриминация. С които сега действащия текст на ал. 2 е в колизия.	4.3. Не се приема.	Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 4.3. Неоснователно е предложението за отмяна на чл. 163, ал. 2 от ЗМВР. Следва да се отбележи, че съгласно чл. 36, ал. 3 от ЗМВР главният секретар на МВР се назначава с указ на президента на Република България по предложение на Министерския съвет. Функционалната отговорност на посочените в тази разпоредба висши ръководни длъжности, за които не се провежда конкурс, е точно и недвусмислено регламентирана в разпоредбите на ЗМВР, като така установеният ред за назначаването им не случайно е възприет в три последователни Закона за МВР - от 1997 г., от 2006 г., както и в действащия закон - от 2014 г. Доколкото същите формират професионалното ръководство на министерството и реализират съответните политики в областта на защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението, то назначаването им чрез конкурс е напълно необосновано, още повече, че главният секретар на МВР се назначава по предложение на Министерския съвет с указ

			на президента, в рамките на правомощието му по чл. 98, т. 7 от КРБ да назначава и освобождава от длъжност и други държавни служители, определени със закон.
Синдикална федерация на служителите в МВР	5. Предлагаме изменение и допълнение на текста на чл. 163а като вместо сегашните две алинеи да се впишат три алинеи (ал. 1, ал. 2 и ал. 3) със следните текстове: „(1) При конкурс за преминаване в по-висока по вид длъжност, недопуснатите кандидати се уведомяват и им се съобщават писмено съображенията за отказа. Недопускането до участие в конкурса може да се обжалва пред министъра на вътрешните работи в 7-дневен срок от датата на получаване на съобщението. Жалбата не спира конкурсната процедура. Решението по жалбата подлежи на съдебен контрол. (2) Кандидатите се уведомяват за дата, часа и мястото на провеждане на всеки от етапите на конкурса, за класирането им в отделните етапи, както и за крайното им класиране. (3) Класирането в конкурс за преминаване в по-висока по вид длъжност може да се обжалват в 7-дневен срок пред министъра на вътрешните работи от датата на уведомяването по ал. 2. Министърът на вътрешните работи се произнася в 14-дневен срок. Жалбата не спира конкурсната процедура. Решението по жалбата подлежи на съдебен контрол.“. МОТИВИ: Тези промени дават възможност кандидата да узнае причината за недопускането, което е от съществено значение при преценка за упражняване правото му за обжалване, каквато възможност няма по действащата разпоредба. Трябва да се вземе предвид, че недопускането като резултат е следствие на конкретна причина или причини и точно те трябва да се преценят като основание за обжалване, съпоставяйки им аргументи от страна на жалбоподателя и мотиви в решението на компетентния орган дали те са основателни или не. От друга стара предложения от нас момент за започване на срока за обжалване, а именно „от получаване на съобщението“ вместо до сегашния текст „от обявяване на списъка“ е допълнителна гаранция и за двете страни за ефективно изпълнение на задължения и спазване и упражняване на права. Ето защо считаме, че сега действащите	5. Не се приема.	Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 5. В мотивите неточно е посочено, че е необходимо да се даде възможност на кандидатите да узнаят причината за недопускането. В чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 8121з-406 от 2015 г. за условията и реда за провеждане на конкурс за преминаване в по-висока по вид длъжност на държавните служители в Министерството на вътрешните работи (обн. ДВ, бр. 29 от 2015 г.) изрично е предвидено, че конкурсната комисия изготвя списък с допуснатите и недопуснатите кандидати, като посочва основанието за недопускането им. Изложеното в мотивите твърдение, че заповедите за обявяване и резултатите от етапите и крайното класиране в конкурса се публикуват единствено в интранет, до която не всички служители имат достъп, е невярно. Съгласно разпоредбата на чл. 4 от Наредба № 8121з-406 след допълнението ѝ, обнародвано в ДВ, бр. 78 от 2018 г., в сила от 21.09.2018 г., заповедта за обявяване на конкурса, списъците с допуснатите и недопуснатите до участие кандидати, протоколите от заседанията на конкурсната комисия и крайното класиране се публикуват в електронната страница на дирекция „Човешки ресурси“ в интернет и интранет и се поставят на общодостъпни места в

	текстове значително ограничават правото на защита в тази процедура. Кой по какъв начин, в какъв срок от решението за недопускане, ще прави уведомяването е въпрос който следва да се уреди в наредбите по чл. 156, ал. 1 и чл. 163, ал. 1 от ЗМВР. Предвид факта, че в процедурата по чл. 163 и чл. 163а от ЗМВР, участват служители, уведомяването не би следвало да е проблем, тъй като може да се случва по служебен път. Съдебния контрол на тези процедури ще е гаранция освен срещу административен произвол и корупция но и за безпристрастност, защото предвид практиката именно то е силно под съмнение при провеждането на тази процедура. В сегашния текст няма яснота от кой момент започва да тече срока за обжалване. Този въпрос е уреден в наредбата по чл. 163, ал. 1 от ЗМВР но следва де се има предвид, че при този вид конкурси (за преминаване в по-висока по вид длъжност) заповедите за обявяването им, резултатите от етапите и крайното класиране се публикуват единствено в Интранет (вътрешна мрежа на МВР) до която не всички служители (да се разбира и кандидати) имат достъп. По този начин се ограничава възможността от своевременно получаване на информация за резултати от етапите и крайното класиране и за спазване на срокове. Предвид това следва да се направят изменения и допълнения на наредбата по чл. 163, ал. 1 от ЗМВР. Във връзка с процедурата по чл. 163 от ЗМВР, считаме за крайно необходимо в наредбата по чл. 163, ал. 1 от ЗМВР да се въведе възможност в състава на конкурсните комисии да бъдат включвани като членове, представители на синдикални организации в МВР, както е според разпоредбите на чл. 10б, ал. 2, изр. трето от ЗДСл и чл. 6, ал. 2. изр. второ от Наредбата издадена на основание чл. 10ж, ал. 1 от ЗДСл, а именно Наредба за провеждане на конкурсите и подбора при мобилност на държавни служители, в сила от 10.12.2019 г., приета с ПМС № 304 от 03.12.2019 г. От една страна такава възможност ще е в пълен синхрон с принципите заложени в чл. 141, т. 1-4 и 6 от ЗМВР и от друга ще е гаранция, че конкурсното начало ще завърши с конкурсен край.		структурите. В мотивите към предложението е посочено, че съдебният контрол на процедурите ще е гаранция освен срещу административен произвол и корупция и гаранция за безпристрастност. Съдебният контрол на конкурсните процедури за преминаване в по-висока по вид длъжност е изключен - чл. 163а от ЗМВР. Важат съображенията, изложени по отношение на предложението по т. 4.2.

Синдикална федерация на служителите в МВР	6. Предлагаме изменение и допълнение на текстовете на чл. 177, ал. 2 6.1. Предлагаме в сега действащия текст на ал. 2 да отпадне текста: „се утвърждава ежегодно със закона за държавния бюджет на Република България“ и на негово място след „най-ниската длъжност“ се запише следния текст: „е средната работна заплата за страната за второто тримесечие на предходната година, съобразно данни на Националния статистически институт“. В тази връзка предлагаме и промени на посочените коефициенти в т. 1 и т. 2. съобразено предложената нова база и размера на сегашното основно месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на тези служители. Текста на ал. 2 да придобие следния вид: „Базата за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност, е средната работна заплата за страната за второто тримесечие на предходната година, съобразно данни на Националния статистически институт, като месечното възнаграждение се увеличава с коефициент спрямо базата, както следва: 1. за най-ниската изпълнителска длъжност - не по-малко от 1,08; 2. за най-ниската младша изпълнителска длъжност - не по-малко от 0,85;“. 6.2. Нова ал. 3 в чл. 177 (сегашна ал. 3 става ал. 4, а сегашна ал. 5 става ал. 6) със следния текст: базата по ал. 2 и чл. 180, ал. 2, се преизчислява ежегодно през първия месец на всяка година“.	6. Не се приема.	6. Нови предложения извън проекта на ЗИДЗМВР. Увеличението на основното месечно възнаграждение само за най-ниските изпълнителски и младши изпълнителски длъжности ще доведе до нарушаване на изградената диференциация в размера на заплатите за различните длъжности, в съответствие с изискваните от тях образование, професионална квалификация, ниво на компетентност и отговорност, проявяване в служебната дейност и резултатите от нея. Предложението е включено в § 6 от законопроект № 49-354-01-35 от 10.05.2023 г. на Корнелия Нинова и група народни представители, който в по-напреднал етап на разглеждане в Народното събрание.
Синдикална федерация на служителите в МВР	7. Предлагаме изменение и допълнение на чл. 180 от ЗМВР 7.1. Предлагаме изменение и допълнение на текста на чл. 180, ал. 2 В сега действащия текст на ал. 2 до отпадне текста: „се утвърждава ежегодно със закона за държавния бюджет на Република България“ и на негово място след „най-ниската длъжност“ се запише следния текст: „е средната работна заплата за страната за второто тримесечие на предходната година, съобразно данни на Националния статистически институт“. В тази връзка предлагаме да се променят посочените в т. 1 и т. 2	7.1. Не се приема.	7.1. Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР По отношение на обвързването на възнагражденията на служителите в МВР със средната работна заплата в страната, изразяваме следното: Съгласно приетите изменения и допълнения на Кодекса на труда (обн. ДВ. бр.14 от 10.02.2023 г.), разпоредбата на чл. 244 регламентира, минималната работна

	коефициенти, съобразено предложената нова база и размера на сегашното основно месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на тези служители. Текста на ал. 2 да придобие следния вид: „Базата за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност, е средната работна заплата за страната за второто тримесечие на предходната година, съобразно данни на Националния статистически институт, като месечното възнаграждение се увеличава с коефициент спрямо базата, както следва: 1. за висше образование - не по-малко от 0,7; 2. за средно образование - не по-малко от 0,5;“.		заплата за страната за следващата календарна година да се определя до 1 септември на текущата година в размер на 50 на сто от средната брутна работна заплата за период от 12 месеца, който включва последните две тримесечия на предходната година и първите две тримесечия на текущата година. Следва да се има предвид, че към настоящия момент увеличаването на минималната работна заплата за страната не оказва влияние на определените основни възнаграждения на служителите по ЗМВР, с изключение на най-ниско квалифицираните работници и служители, в случай че възнагражденията на последните са под минималната работна заплата. В тази връзка, обвързването на минималната работна заплата за страната със средната брутна работна заплата и възприемане на предложението, считаме това за аргументирана предпоставка за актуализирането на основните месечни възнаграждения на всички служители в МВР, с цел запазване на изградената диференциация в размера на заплатите за различните длъжности, за което ще е необходим допълнителен финансов ресурс. Предложението е включено в § 7 от законопроект № 49-354-01-35 от 10.05.2023 г. на Корнелия Нинова и група народни представители, който в по-напреднал етап на разглеждане в Народното събрание.
Синдикална федерация на	7.2. Изменение на ал. 3 от чл. 180 като вместо текста „минималната работна заплата, установена за страната“ се запише текста: „средната работна заплата за страната за второто тримесечие	7.2. Не се приема.	7.2. Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР Предложението в т. 7.2. е непрецизно. То

служителите в МВР	на предходната година“. Текста на ал. 3 да стане следния: „Най-ниската заплата за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение, не може да бъде по-малка от средната работна заплата за страната за второто тримесечие на предходната година. Началните и максималните размери на заплатите за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение, се определят с наредбата по чл. 177, ал. 3.“ МОТИВИ: Тези предложения са обосновани основно от следните аргументи: Служителите в МВР осигуряват сигурността в държавата, а нейната среда е от съществено значение за състоянието на икономиката т.е. тя е пряко обвързана със създадените от тях условия. При реализиране на нашите предложения служителите в МВР ще бъдат допълнително мотивирани в своята дейност, защото резултата от нея ще бъде пряко обвързан с доходите им. Така заплатите на тези служители, логически и реално ще следват доходите в страната, в условията на съпричастност и няма да се стига до социално напрежение и протестни действия за подобно индексиране, и непредвидени разходи за бюджета. Освен социалната сигурност, ще се постигне и финансова, чрез прогнозиране в бюджета на необходимите разходи. Още след изтичане на предложения период (от който да се използват данни за базата), ще е възможно да се прогнозира необходимия бюджет за тези разходи през следващата година, което несъмнено ще е от полза при изготвяне на държавния бюджет и в частност на МВР.		не кореспондира с предложението по предходната т. 7.1.

Синдикална федерация на служителите в МВР	8. Предлагаме изменение и допълнение на чл. 181, ал. 2 като след думите „и снаряжение“ да бъде добавено „или тяхната парична равностойност при не осигуряването им до края на годината, за която се дължат“. Текста на ал. 2 да стане следния: „На държавните служители се осигуряват работно и униформено облекло и друго вещево имущество и снаряжение, или тяхната парична равностойност при не осигуряването им до края на годината за която се дължат, а на неносещите униформа се изплаща ежегодно парична сума за облекло.“. МОТИВИ: Това би компенсирало до известна степен направените от служители, изпълняващи задълженията си в униформено облекло, разходи по поддържането на облеклото им във вид не уронващ престижа на МВР, предвид факта, че през последните години системно изцяло или отчасти не се получава необходимото униформено облекло или снаряжение по предвидения от закона ред и са принудени да закупуват елементи от него на свободния пазар за своя сметка. Актуализирането и базата на която да се прави, са съобразени с подготвяне и гласуване на бюджета.	8. Не се приема.	Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 8. Съгласно чл. 181, ал. 2 от ЗМВР, на държавните служители се осигуряват работно и униформено облекло и друго вещево имущество и снаряжение, а на неносещите униформа се изплаща ежегодно парична сума за облекло Следва да се има предвид, че одобрените разходи по бюджета на МВР се утвърждават по показатели от Единната бюджетна класификация, като осигуреното работно и униформено облекло и друго вещево имущество и снаряжение се отчитат по показател „Издръжка“, а изплатената парична сума за облекло по показател „Персонал“. В този смисъл при изплащане на парична сума, равна на стойността на униформено облекло и друго вещево имущество и снаряжение, разходите няма да бъдат финансово осигурени по показател „Персонал“ по бюджета на МВР, предвид планирането и одобряването им по показател „Издръжка“.
Синдикална федерация на служителите в МВР	9. Предлагаме изменение и допълнение в изречение второ на разпоредбата на чл. 187, ал. 1, като текста след „нощта е“ да бъде заменен с текста „ съгласно установеното в чл. 140, ал.1 от Кодекса на труда“. По този начин текста на разпоредбата на чл. 187, ал. 1 да стане в следния вид: „(1) Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Нормалната продължителност на работното време през нощта е съгласно установеното в чл. 140, ал. 1 от Кодекса на труда. Нощен е трудът, който се полага между 22,00 и 6,00 ч.“. МОТИВИ: В националното законодателство такава	9. Не се приема.	Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 9. По предложеното изменение в чл. 187. ал. 1 от ЗМВР, касаещо изменението на условията за нощния труд, а именно - преобразуването на положените часове нощен труд от държавните служители по ЗМВР да се прилага чл. 140, ал. 1 от Кодекса на труда. Следва да се посочи че ОСГК на Върховния касационен съд се произнесе по въпрос „При отчитане и заплащане на

	продължителност на работно време през нощта е предвидена единствено в тази разпоредба и за държавните служители със статут по ЗМВР и не съществуват каквито и да е разумни юридически и логически аргументи за това различно третиране. В чл. 140, ал. 1 от Кодекса на труда законодателя е въвел намалена продължителност на работното време през нощта. Предвид акта, в който е уредено, би следвало това условие да е фундаментално за всички работници и служители в държавата и това е така с единственото изключение на обсъжданата разпоредба. Нейното изключение е лишено от всякаква житейска и юридическа логика. Държавните служителите със статут по ЗМВР работещи на смени, с нищо не са по-различни от останалите полагащи, нощен труд в Република България. Нощния труд е с еднакво неблагоприятно въздействие за здравето на всички работници и служители и държавните служители със статут по ЗМВР не са по-устойчиви от останалите. Доказателство за последното и аргументите ни е и разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от ЗМВР: „Държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда.“.		положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи приложими ли са разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) или следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове?“ с Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2023 г. по тълк. дело № 1/2020 г. (следва да се има предвид, че тълкувателното дело е образувано преди влизането в сила на измененията в чл. 187 от ЗМВР, изрично регламентиращи продължителността на нощния труд). В решението се посочва, че „Случаите по ЗМВР и по КТ не са сходни. Трудовото правоотношение е насочено към изпълнение на частен интерес, а служебното правоотношение се реализира за осъществяване на държавна власт, т.е. като вид правоотношения те са различни, а не сходни.“... „При отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове.“.

			Разпоредбите на ЗМВР установяват по-голяма нормална продължителност на работното време през нощта на служителите от МВР в сравнение с тази на работниците и служителите по трудово правоотношение, предвид основните функции на МВР, регламентирани в чл. 2, ал. 1 ЗМВР, като неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР се компенсират със съответните компенсаторни механизми - допълнително възнаграждение за прослужено време - чл. 178, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, по-голям основен платен годишен отпуск (чл. 189, ал. 1 от ЗМВР), обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение (чл. 234, ал. 1 от ЗМВР). по-благоприятен режим за заплащане на извънреден труд (чл. 187, ал. 5, 6 и 7 от ЗМВР), липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски и по-благоприятни условия за придобиване право на пенсия при условията на I категория труд и др. Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време предвижда минималните изисквания относно нормалната продължителност на работното време, като посочва че нормалната продължителност на работното време на работниците, които полагат нощен труд, не надвишава средно осем часа за всеки 24-часов период, като допълнително е уточнено, че работниците, които полагат нощен труд и чиято работа е свързана с особени рискове или физическо или умствено натоварване, не

			трябва да работят повече от осем часа за всеки период от 24 часа, през който полагат нощен труд. В допълнение на горното, следва да се има предвид, че предложената промяна изисква осигуряване на допълнителни финансови средства по показател „Персонал“ по бюджета на МВР.
Синдикална федерация на служителите в МВР	10. Не приемаме предложението в § 5 от проекта за допълнение на чл. 190, ал. 1. Предлагаме вместо него, в тази разпоредба да се направят следните изменения и допълнения: Думите „за отглеждане на дете до двегодишна възрасти да се заменят с „отглеждане на малко дете“. МОТИВИ: По този начин в обхвата на тази разпоредба ще влязат всички предвидени в КТ права и възможности свързани с отглеждане на дете. Тази разпоредба бе в предложения от нас вариант, до изменението и допълнението й обнародвано в ДВ, бр. 60 от 2020 г. довела до състоянието да не може вече девет месеца държавните служители със статут по ЗМВР, бащи или осиновители на деца до 8-годишна възраст, да се ползват от правото по чл. 164в от КТ, въведено със Закона за изменение и допълнение на Кодекса на труда (обн. ДВ, бр. 62 от 05.08.2022 г., в сила от 01.08.2022 г.). С него се въвеждат изискванията на Директива (ЕС) 2019/1158 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 г. относно равновесието между професионалния и личния живот на родителите и лицата, полагащи грижи, и за отмяна на Директива 2010/18/ЕС на Съвета (ОВ, L 188/79 от 12 юли 2019 г.). Принципът на равенство между половете и принципът на равновесие между професионалния и личния живот са утвърдени в принципи 2 и 9 на Европейския стълб на социалните права. С тези промени в Кодекса на труда чрез чл. 164в се въвежда изцяло нов вид отпуск за отглеждане на дете до 8-годишна възраст от бащата (осиновителя) - като индивидуално право на бащата. Според тази разпоредба считано от 01.08.2022 г. бащата (осиновителят) има право на отпуск за отглеждане на дете до навършване на 8-годишна възраст в размер два месеца, когато не е ползвал отпуск по чл. 163, ал. 10, чл. 164, ал. 3, чл. 1646, ал. 2 и 5 или чл. 167, ал. 1 КТ. Напълно	10. Не се приема.	10. В мотивите към предложението е посочено, че то цели в обхвата на чл. 190, ал. 1 от ЗМВР да бъде включен отпускът за отглеждане на дете до 8-годишна възраст от бащата (осиновителя) по чл. 164в от КТ. Включването на отпуска по 164в от КТ в обхвата на чл. 190, ал. 1 от ЗМВР е предвидено в § 5 от публикувания за обществени консултации за периода 14.03.2023 - 13.04.2023 г. проект на ЗИДЗМВР. С цитираното в мотивите към предложението на СФСМВР изменение в чл. 190, ал. 1 от ЗМВР, обн. ДВ, бр. 60 от 2020 г., думите „отглеждане на малко дете“ са заменени с „отглеждане на дете до двегодишна възраст“, с което е прецизирана използваната в разпоредбата терминология, в съответствие с използваната в КТ (чл. 164). В КТ, към който препраща разпоредбата на чл. 190, ал. 1 от ЗМВР, не предвижда „отпуск за оглеждане на малко дете“. Възприемането на предложението няма да постигне посочената в мотивите цел.

	идентични с предложения от нас текст са и съдържащите се в ЗДСл разпоредби свързани с предвидените в КТ възможности.		
Синдикална федерация на служителите в МВР	11. Относно направените в проекта предложения за Глава осма „Дисциплинарна отговорност“ 11.1. Подкрепяме предложенията на § 14 - с изключение на предложението „в)“ за което не намираме съществени юридически аргументи, въпреки опита за такива в мотивите по проекта.		11.1. Проектната разпоредба на § 14, т. 1, б. „в“ е оттеглена от законопроекта.
Синдикална федерация на служителите в МВР	11.2. По § 16 подкрепяме предложенията - с изключение на: Не подкрепяме предложения нов текст за т. 11. Не приемаме това предложение - предвид практиката, с този текст се залагат предпоставки за силно необосновани заключения относно деяние което е „довело до уронване на престижа на службата“. Заключението ни се обуславя от практиката до момента във връзка с прилагането на чл. 203, ал.1, т. 13 от ЗМВР. Липсват механизми гарантиращи защита от интерпретации, обективност и правилност при прилагане на такава хипотеза, а тя застрашава правото на труд. Само при наличие на такива би могло да се въведе предлаганата възможност.	11.2. Не се приема.	11.2. По § 16 относно чл. 203, ал. 1, т. 11: Уронването на престижа следва да настъпи като обективен факт и само по себе си представлява юридически правопораждащ факт, настъпил вследствие на извършване на друго дисциплинарно нарушение по чл. 199-202 от ЗМВР, а не е предполагаемо събитие. За разлика от т. 13 на чл. 203 от ЗМВР се изисква да е възникнало уронването на престижа на службата, а не да съществува като възможна последица от неспазване на етичните правила от ЕК. Именно това е гаранцията, претендирана от СФСМВР, за спазване на правата на служителите. Освен това, към момента липсва съдебна практика, която да се използва като довод от синдиката. Дисциплинарната практика от последните три години сочи на факта, че като последица от извършени дисциплинарни нарушения по чл. 199-201 от ЗМВР е значителното уронване на престижа на МВР и полицейските органи. Този допълнителен елемент към описаните дисциплинарни нарушения съществено променя техните състави, тежестта им е съвсем различна и предвидените в закона дисциплинарни наказания не съответстват на нея.

	11.2. Не подкрепяме предложението за нов текст на т. 14 - Съгласни сме за необходимостта за носене на дисциплинарна отговорност за такова деяние, но текста в този вариант, е неприемлив за налагане на дисциплинарно наказание уволнение. В ежедневната си дейност служителите използват тези информационни фондове, често и за съдействие на служители, които по различни причини нямат техническата възможност за достъп до тях. Следва ли от това, че за всяко такова използване трябва да им се търси дисциплинарна отговорност по предложения текст и те ще трябва да доказват, че действието им не е им е зловредно? Ето защо предлагаме от текста да отпадне „използване“ и той да бъде редактиран в следния вариант: „Предоставяне на информация от информационните фондове на МВР, на държавни органи, организации, юридически или физически лица, без наличието на служебна необходимост и/или извън установения в МВР ред.“. 11.2. Не подкрепяме предложението в т. 2. за създаване на нова ал. 4. Не намираме годни юридически аргументи за него.		11.2. Проектната разпоредба на § 16, т. 1 б. „в“ е оттеглена от законопроекта. 11.2. Проектната разпоредба по § 16, т. 2 е оттеглена от законопроекта.
Синдикална федерация на служителите в МВР	11.3. Предлагаме в чл. 203, ал. 1 да се включи хипотезата - „Системно нарушение по чл. 201, ал. 1, т. 7“. МОТИВИ: Считаме, че за правоохранителна институция в правова държава, е недопустимо да не се потърси най-тежката дисциплинарна „уволнение“ отговорност на служител позволил си да извърши три или повече нарушения в продължение на една година, чрез нарушаване на изброените в чл. 201, ал. 1, т. 7 актове и освен това е засегнал предвидените в тях права на служителите.	11.3. Не се приема.	11.3. Относно чл. 203, ал. 1 ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР: Такава норма ще се конкурира с чл. 201, ал. 1, т. 2 от ЗМВР за дисциплинарни нарушения, извършени при условията на системност. За описаните случаи и сега съществува правна възможност за прилагане на чл. 203, ал. 1, т. 10 или 14 от ЗМВР.
Синдикална федерация на служителите в МВР	11.4. Не подкрепяме предложените промени свързани с процедурата „дисциплинарна проверка“ с което не приемаме съдържащите се в проекта предложения от § 17 до § 22. Считаме, че това ще задълбочи още повече съществуващия хаос при търсене на дисциплинарна отговорност с множеството различни органи, права, задължения и действия. Всяка подобна импровизация ще задълбочи проблема. Решението не е в създаване на още един ред, а в създаването само на един ред. Ето защо предлагаме от ЗМВР да бъде премахната процедурата „дисциплинарна проверка“ която в		Проектните разпоредби на § 17 - 22 относно чл. 204а – 209 са оттеглени от законопроекта.

	момента се съдържа единствено в чл. 205, ал. 2 и при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение, единствената процедура да е „дисциплинарно производство“ по съществуващите в момента в ЗМВР ред и условия.		
Синдикална федерация на служителите в МВР	11.5. По § 23 - подкрепяме предложенията, с уточнение, че желаем за предложението по т. 2 да бъде уточнено кой ръководител да се има предвид.		11.5. Проектната разпоредба на § 23, т. 2 относно чл. 213, ал. 3 е оттеглена от законопроекта.
Синдикална федерация на служителите в МВР	11.6. По § 24 - подкрепяме предложенията в т.1-3. Не подкрепяме предложението на т. 4. Считаме, че по този начин акта ще възпроизведе действие, без да може служителят до неговото узнаване да предприеме действия за защита, чрез обжалването му пред компетентния съд, защото отстраняването от длъжност непосредствено засяга законни права на адресата, тъй като го лишава от възможността да упражнява конституционно гарантираното му право на труд и възнаграждение и социални осигуровки.	11.6. Не се приема.	11.6. Относно § 24, т. 4 (нова ал. 9 на чл. 214): Служителите разполагат с достатъчно средства за защита и оспорване на заповедите, засягащи техните интереси, по съдебен ред. Освен това, при отмяна на заповедта за отстраняване се дължи възнаграждението за времето на отстраняване. В противен случай служителят може да се намира в ареста с мярка за неотклонение и едновременно с това да получава възнаграждение за работа - да получава заплатата си, без да работи. Тези пари впоследствие не могат да се възстановят в случай, че съдът потвърди заповедта за временно отстраняване от длъжност. Когато дисциплинарното производство по чл. 207 от ЗМВР бъде прекратено или когато на служителя не бъде наложено наказание „уволнение“, той се възстановява на заеманата длъжност и му се изплаща възнаграждението за времето на отстраняване. Следва да се посочи, че временното отстраняване от длъжност има за цел да гарантира обективно провеждане на

			дисциплинарното производство и не следва да се възприема като начин за накърняване на неговите права. Отстраняването от длъжност е временна, превантивна мярка и нейна основна цел е да се препятства възможността служителят, продължавайки да изпълнява задълженията си, да създаде пречки за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по образуваното срещу него дисциплинарно производство.
Синдикална федерация на служителите в МВР	11.7. Предлагаме изменение и допълнение на чл. 211 Предлагаме в чл. 211 да се създадат две алинеи, чрез които да се разграничат хипотезите за заповедта за временно отстраняване от длъжност по чл. 214, ал. 1, т. 1 и 2а и ал. 4 и заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, като чл. 211 с двете алинеи придобият следния вид: Нова „(1) Заповедта за временно отстраняване от длъжност по чл. 214, ал. 1, т. 1 и 2а и ал. 4, може да се обжалва пред съответния административен съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Обжалването спира изпълнението.“. Нова „(2) Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание може да се обжалва пред съответния съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Обжалването не спира изпълнението.“. Предлагаме от разпоредбата на чл. 211 да бъде премахнат текста на изречение трето: „Решението на административния съд по спорове за налагане на дисциплинарни наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1, 2, 3, 4, 5 не подлежи на касационно оспорване.“. МОТИВИ: За двете нови алинеи - С тези актове се засягат права, но със заповедта за временно отстраняване от длъжност по чл. 214, ал. 1, т. 1 и 2а и ал. 4 значително се засягат права. Чрез нея освен временно ограничение за някои, за кратки срокове е налице и трайно и продължително въздействие върху установени конституционни права, като правото на труд и възнаграждение при временно отстраняване от	11.7. Не се приема.	Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 11.7. Относно чл. 211: Служителите разполагат с достатъчно средства за защита и оспорване на заповедите, засягащи техните интереси, по съдебен ред. Освен това при отмяна на заповедта за отстраняване се дължи възнаграждението за времето на отстраняване. В противен случай, служителят може да се намира в ареста с мярка за неотклонение и едновременно с това да получава възнаграждение за работа - да получава заплатата си, без да работи. Тези пари впоследствие не могат да се възстановят в случай, че съдът потвърди заповедта за временно отстраняване от длъжност. Когато дисциплинарното производство по чл. 207 от ЗМВР бъде прекратено или когато на служителя не бъде наложено наказание „уволнение“, той се възстановява на заеманата длъжност и му се изплаща възнаграждението за времето на отстраняване. Следва да се посочи, че временното

	длъжност по чл. 214. Възможността за съдебен контрол гарантира до известна степен тяхното спазване, но предвид продължителната съдебна процедура (в повечето случаи на две инстанции в рамките на година-две), често приключва след срока на действие на акта който се обжалва и обезсмисля до голяма степен тази защита превръщайки я във формална. За премахване на текста на изречение трето - В Държавен вестник бр.77/2018г. бе обнародван ЗИД АПК, чрез който според § 102, т. 6 от неговите ПЗР в ЗМВР се направи следното изменение: „В чл. 211 в изречение първо след думата „обжалва“ се добавя „пред съответния административен съд“ и се създава изречение трето: „Решението на административния съд по спорове за налагане на дисциплинарни наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1, 2, 3, 4, 5 не подлежи на касационно оспорване.“. Считаме, че този текст е в противоречие с разпоредби от Конституцията на Република България (КРБ) и значително ограничава права и поставя държавните служители от МВР в неравностойно положение спрямо работници и служители със статут по Кодекса на труда (КТ) и служители със статут по Закона за съдебната власт (ЗСВ) за които не съществува такова ограничение. Според чл. 125, ал. 1 от КРБ „Върховният административен съд осъществява върховен съдебен надзор за точното и еднакво прилагане на законите в административното правораздаване.“. Целта на този върховен съдебен надзор е да гарантира своевременна корекция на нарушения в производствата пред административните съдилища. Именно своевременен следва да е надзорът върху първите инстанции, който следва да бъде извършван именно под формата на касационен инстанционен контрол. На 27.02.2019г. на официалната страница на Върховния административен съд се появи публикация, според която „Върховният административен съд ще образува тълкувателни дела при наличие на противоречива практика по едноинстанционните производства... Според съдия Чолаков тълкувателните решения по законите, по които делата вече се разглеждат на една инстанция, ще помогнат за повишаване на бързината, авторитета и уеднаквяване на практиката на административното правораздаване в страната“. Приемането на тълкувателни решения и постановления обаче има		отстраняване от длъжност има за цел да гарантира обективно провеждане на дисциплинарното производство и не следва да се възприема като начин за унижаване на държавния служител и накърняване на неговите права. Отстраняването от длъжност е временна, превантивна мярка и нейна основна цел е да се препятства възможността служителят, продължавайки да изпълнява задълженията си, да създаде пречки за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по образуваното срещу него дисциплинарно производство. В случай, че се приеме предлаганото изменение, на практика би означавало, че подаването на жалба срещу заповедта за принудително отстраняване в случаите когато служителят може да пречи на разкриването на обективната истина, или когато не е психологически пригоден да изпълнява служебните си задължения или е с наложена мярка за неотклонение ще спира изпълнението на заповедта за принудително отстраняване, което обезсмисля нейното предназначение.

	съвсем друга насоченост по същество. Можем да посочим много примери за незаконосъобразно отхвърляне на доказателствени искания от първоинстанционния съд или неправилно приложение на материалния закон в първоинстанционното решение. Тези пороци няма как да бъдат отстранени в конкретния казус чрез тълкувателно решение, защото то действа занапред и конкретният жалбоподател ще остане с неправилно решение, постановено при незаконосъобразно проведено съдебно производство. Според чл. 209 от АПК: „Касационна жалба ши касационен протест се подава, когато решението е: 1. нищожно; 2. недопустимо; 3. неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила ши необоснованост“. Нито едно от касационните основания не кореспондира на основанията за отмяна по чл. 239 от АПК. Това от своя страна означава, че жалбоподателят е оставен на своеволието на първоинстанционния съдия. И с оглед горното задължително възниква един въпрос, на който не намираме положителен отговор: Каква защита има жалбоподателят срещу съдия от административен съд, който проведе делото в съществено противоречие с процедурни норми и/или се произнесе в разрез с тълкувателно решение ? Според изречение трето на чл. 211 от ЗМВР отговорът е „Никаква !“. Посочените в чл. 209 от АПК пороци се отстраняват ефективно само и единствено по реда на инстанционния контрол или поне така все още се преподава в правните факултети в България. Очевидно някой е решил, а множество други са допуснали да се внесе драстично разминаване между теория и практика на съдопроизводството, а това е недопустимо. Ограничаването на възможността при налагане на дисциплинарни наказания по ЗМВР да се търси съдебна защита само на една инстанция е лишено от аргументи и дискриминативно спрямо държавните служители от МВР. Според чл. 6 от КРБ: „(1) Всички хора се раждат свободни и		

	равни по достойнство и права. (2) Всички граждани са равни пред закона. Не се допускат никакви ограничения на правата или привилегии, основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение ши имуществено състояние“. В същото време обаче за всички работниците и служителите със статут по КТ, в това число и тези от тях които са служители по чл. 142, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, както и за служители със статут по ЗСВ е запазено и съществува правото, за двуинстанционно обжалване на всички наложени дисциплинарни наказания. През годините, от когато е в сила тази разпоредба, не сме успели да намерим каквото и да е обяснение за това различно третиране. Ситуацията е още по-озадачаваща поради следните факти: Със същия брой 77 от 2018г. на ДВ, за държавните съдебни изпълнители и за съдиите по вписванията, са внесени промени относно оспорването на дисциплинарни наказания, но категорично е запазено двуинстанционното съдебно производство(чл. 328 и от ЗСВ). Двуинстанционното производство е запазено и за съдии, прокурори, следователи и членове на ВСС (чл. 323 от ЗСВ). Посочените норми в комбинация с липсата на дори минимални мотиви за направеното с изречение трето изменение на чл. 211 от ЗМВР, прави ограничаването на съдебните оспорвания на наложени дисциплинарни наказания само пред административните съдилища крайно дискриминативно и противоречащо на основни принципи на правовата държава. Описаните по-горе процесуални ограничения са крайно несъстоятелни и противоконституционни и в друг аспект. Според чл. 45 от КРБ „Гражданите имат право на жалби, предложения и петиции до държавните органи“. Жалби се депозират при наличие на противозаконно нарушаване или застрашаване на законни права и интереси. Така например, срещу незаконосъобразни актове (както и фактически действия или бездействия) на административни органи се търси защита чрез жалби до съда. По същия начин срещу незаконосъобразно поведение на съдебен орган следва да може да се търси защита от по-горна съдебна		

	инстанция, доколкото единствено въззивните и/или конституционните инстанции могат да бъдат коректив на първоинстанционните съдебни състави. Това следва и от принципа за разделение на властите, инкорпориран в множество норми на КРБ. Само че изречение трето на чл. 211 от ЗМВР на практика елиминира възможността да се подават жалби срещу незаконосъобразни действия на административните съдилища при разглеждане на дела за наложени дисциплинарни наказания на държавни служители по ЗМВР. Това от своя страна е безспорно нарушение и недопустимо ограничаване на конституционното право на защита ясно формулирано и в чл. 56 от КРБ: „Всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси. В държавните учреждения той може да се явява и със защитник“. Текста на изречение трето от чл. 211 от ЗМВР на практика заличава правото на защита срещу неадекватно проведени съдебни производства по оспорване на дисциплинарни наказания пред административните съдилища. В допълнение, ще си позволим да цитираме аргументи от Решение № 3/07.03.2019г. на Конституционния съд, които считаме за относими и към настоящия казус. Според посоченото решение „...съдът следва да се ръководи от стандарта, установен в разпоредбата на чл. 116, ал. 1 от Конституцията. Според последната държавните служители са изпълнители на волята и интересите на нацията, т.е. длъжни са да работят в обществен интерес, и следователно законодателят не може да въвежда по отношение на тях ограничения, надхвърлящи необходимото за обезпечаване на тази конституционна ценност“. Пак там четем, че „Последователна е практиката на съда, че ограничаването на основните права е допустимо и възможно само в случай, когато това се налага, за да бъдат съхранени висши конституционни ценности. т.е. опазване основите на конституционния ред, включващи държавния суверенитет, разделението на властите, формата на държавно устройство и държавно управление и др., както и при необходимост да се предотврати засягането на други обществено значими интереси като отбраната и сигурността на		

	страната и осъществяването на принципите и целите на нейната външна политика. Задължително е обаче, съобразно принципа на пропорционалност това ограничение да е съразмерно на преследваната цел, а не да надхвърля необходимото за нейното постигане (Решение № 12 от 1997 г., Решение № 14 от 2014 г. на Конституционния съд)“. Както посочихме по-горе, мотиви за въведеното с изречение трето на чл. 211 от ЗМВР законово ограничение липсват. Съответно липсва и законодателна цел, чието постигане може да бъде осигурено само и единствено посредством ограничаването на оспорването на наложени дисциплинарни наказания само пред една инстанция. Не на последно място е фактът, че от както през 2018 г. влезе в сила настоящия текст на разпоредбата на чл. 211, сме свидетели на трайно противоречива съдебна практика, която при контрола от касационна инстанция преди тази промяна, не съществуваше. С огорчение и дълбоко несъгласие посрещаме всяко подобно ограничаване на конституционни права и разделение на гражданите, което по същество е недопустима дискриминация, забранена от КРБ. Такива обстоятелства и резултати от своя страна пряко засяга справедливостта и стабилността на правораздаването в Република България и влиза в явно противоречие с ангажиментите ни към европейските ни партньори и изискванията за по-тясно приобщаване към демократичното семейство на Европа.		
Синдикална федерация на служителите в МВР	12. Предложения за промени в Глава дванадесета Синдикална Дейност 12.1. Предлагаме изменение на чл. 243, ал. 3, като текста след „държавни служители в МВР“ се заличи и на негово място се запише „имат право да се присъединяват или да членуват в национални синдикални организации извън МВР, като по този начин текста на тази разпоредба да придобие следния вид: „(3) Синдикалните организации, в които членуват държавни служители в МВР, имат право да се присъединяват или да членуват в национални синдикални организации извън МВР.“. МОТИВИ: Сегашната разпоредба на ал. 3 неаргументирано от една страна ограничава възможността на синдикалната дейност на национално ниво и механизмите която тя има (пр. възможността за	12. Не се приема.	Ново предложение извън проекта на ЗИДЗМВР 12. По предложението синдикалните организации, в които членуват държавни служители в МВР да имат право да се присъединяват или да членуват в национални синдикални организации извън МВР, следва да се посочи че синдикалните организации на служителите в МВР могат да бъдат създавани с конкретно очертани в чл. 243, ал. 2 от ЗМВР цели - „Синдикалните организации в МВР представляват своите членове пред ръководството на МВР и защитават техните

	пряка представителност в Националния съвет за тристранно сътрудничество), а от друга - да се ползват пълноценно от широките административни, експертни и материални възможности на национално представителните синдикални организации. На практика години наред това е факт за една организация по чл. 242, ал. 1, в която членуват основно държавни служители от МВР, въпреки действащата разпоредба на ал. 3. Това обстоятелство поставя в неравностойно положение останалите синдикални организации по чл. 242, ал. 1, в които членуват държавни служители. С нашето предложение тази неравнопоставеност и ограниченост ще бъдат преодолени.		права по служебните, трудовите и осигурителните правоотношения, както и по въпросите на жизненото равнище чрез предложения, искания и участие в подготовката на проекти на нормативни и общи административни актове.“ Синдикалните организации осъществяват своите задачи в рамките на МВР, поради което тяхната дейност е свързана именно със защита на правата на синдикалните членове по служебните, трудовите и осигурителните правоотношения в МВР. Разпоредбите са въведени в ЗМВР, отчитайки необходимостта от една страна да се въведат стриктни гаранции за свободата на професионално сдружаване, а от друга - да се приемат ясни правила за това, че съсловните организации не могат да упражняват дейност, различна от тази, насочена към защита на интересите на своите членове, предвид което предложението е нецелесъобразно. Особеностите и естеството на професията на служителите от МВР, с оглед упражняваната дейност налагат и определени ограничения. В тази насока, следва да се отбележи, че съгласно Конвенция № 98 от 1949 г. за правото на организиране и на колективно договаряне и Конвенция № 87 от 1948 г. за синдикалната свобода и закрилата на правото на синдикално организиране, националното законодателство определя степента, в която гаранциите, предвидени в тези конвенции, се прилагат за въоръжените сили и полицията. Ограничението не е въведено само за

			синдикалните организации на служителите от МВР, като може да бъде посочено че аналогична уредба се съдържа и в Закона за съдебната власт.
Синдикална федерация на служителите в МВР	13.2. Предлагаме изменение и допълнение на чл. 247, ал. 1 и 2: - Предлагаме в текста на ал. 1 след „длъжност в“ да се добави „централно или териториално ръководство“, като по този начин текста на тази разпоредба да придобие следния вид: „(1) Държавните служители, които заемат ръководна изборна длъжност в централно или териториално ръководство на организациите по чл. 242, ал. 1, за времето на мандата си имат право на неплатен отпуск.“.	13.2. Не се приема.	Нови предложения извън проекта на ЗИДЗМВР 13.2. По предложението за ал. 1 следва да се посочи, че съгласно дефинициите на понятията „синдикално ръководство“ и „работодател“ в § 1, т. 6 и т. 1 от ДР на КТ и направеното с Тълкувателно решение № 9 от 12.12.2014 г. на Върховния касационен съд, ОСГК, по тълк. дело № 9/2013 г. тълкуване, с предварителна закрила при уволнение се ползва служител, който е член на синдикално ръководство (председател и секретар) на синдикалната организация, учредена и структурирана към предприятието на съответния работодател, но не и ръководствата на вътрешните структури (секции) в рамките на тази синдикална организация.
	Предлагаме в началото на текста на ал. 2 да се пише „През времето, докато заема съответната синдикална длъжност и до 6 месеца след освобождаването му от нея“, като по този начин разпоредбата придобие следния вид: „(2) През времето, докато заема съответната синдикална длъжност и до 6 месеца след освобождаването му от нея, служебните правоотношения на държавните служители по ал. 1, могат да бъдат прекратени на основание чл. 226, ал. 1, т. 5 и 8 само с предварителното съгласие на ръководния орган на съответната синдикална организация.“. МОТИВИ: За ал. 1 - Осигуряване яснота на разпоредбата. В сегашният й вид подлежи на тълкуване, дали се отнася само за централно (национално)	Не се приема.	ЗМВР е специален закон , който урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението. Държавните служители в МВР изпълняват специфични служебни дейности и се ползват от специалната закрила на закона. За разлика от общото трудово

	и/или и за териториални ръководни органи, каквито съществуват в болшинството организации по чл. 242, ал. 1. За ал. 2 - Осигуряване подобна на наличната в чл. 333, ал. 3 от КТ защита на синдикални лидери, срещу упражняване на натиск в крайната му форма „уволнение“ във връзка с извършвана от тях синдикална дейност. Предложените промени няма да доведат до необходимост от допълнителни финансови средства.		законодателство - КТ и ЗДСл, в ЗМВР е предвидена възможност ръководителите на синдикалните организации да ползват неограничен по време неплатен отпуск, който се зачита за трудов стаж.
Национален синдикат на пожарникарите и спасителите „Огнеборец“ (писмо № 1963/ 13.04.2023 г.)	1. В § 14, т. 1, в) Считаме за изцяло несъстоятелно и в противоречие с основното трудово законодателство в Р България създаването на нова т. 8 на чл. 203, ал. 1 от ЗИДЗМВР, със следното съдържание: „извършено нарушение по чл. 203, ал. 1 от държавен служител, който заема ръководна изборна длъжност в. синдикална организация, и ръководният орган на съответната синдикална организация по чл. 247, ал. 2 не е дал предварително съгласие за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. С въвеждането на тази норма вносителят на законопроекта допуска смесване на различни по вид дисциплинарни наказания, когато се предполага, че държавен служител, заемащ ръководна изборна длъжност в синдикална организация е извършил нарушение, изчерпателно посочено в чл. 203, ал. 1 ЗМВР. Тоест ЗИДЗМВР допуска държавният служител въпреки, че е осъществил състава на нарушение, изрично предвиждащо наказание „уволнение“ да бъде наказан с „забрана за повишаване в длъжност за срок от една до три години“. Недопустимо е за нарушение, за което законът изрично предвижда да бъде наложено дисциплинарно наказание уволнение да се налага друг вид наказание, тъй като в случая недаването на предварителното съгласие от ръководния орган на съответната синдикална организация не обосновава дисциплинарно нарушение за държавния служител. Тоест недаването на предварително съгласие е безвиновно, както и няма виновно поведение от държавния служител, което да предполага да бъде наказан с „забрана за повишаване в длъжност за срок от една до три години“. Ако има осъществен състав на нарушение по чл. 203 ЗМВР, то наказанието следва да бъде „уволнение“, а не друго различно от него. Нещо повече с предлаганата промяна на практика се обезсмисля първо процедурата с искането на предоставяне на		1. Проектната разпоредба на § 14, т. 1, б. „в“ относно чл. 201, ал. 1, т. 8 е оттеглена от законопроекта.

	съгласие от съответния синдикален орган, тоест преодолява се синдикалната защита на синдикалните дейци и второ представлява недопустима намеса в автономията на синдикалната организация, което изцяло противоречи на Конвенция № 87 на МОТ за свободата на сдружаване и закрила на правото на организиране.		
Национален синдикат на пожарникарите и спасителите „Огнеборец“	2. В § 15 Категорично се противопоставяне с предлаганите: отмяна на дисциплинарното наказание „предупреждение за уволнение“, в резултат на които са нанесени значителни имуществени вреди на МВР и създаването на нова разпоредба, която предвижда нов състав на нарушение - „извършване на дисциплинарно нарушение по чл. 199 - 201, в резултат на което са нанесени значителни имуществени вреди на МВР“, за което нарушение ще се налага най-тежкото дисциплинарно наказание - „уволнение“. Тази промяна считаме за необоснована и изцяло прекомерна и с нея не ще се изпълни очакваната цел - „търсене на дисциплинарна отговорност от държавни служители и с цел повишаване отговорността им за опазване на държавното имущество”. Напротив, в случая с налагането на дисциплинарно, наказание „уволнение“ биха се накърнили правата на държавния служител, оставайки без работа и доходи и би затруднило търсенето на имуществена отговорност от служителя. Ето защо държим дисциплинарното наказание „предупреждение за уволнение“ да остане в съдържанието, в което съществува.		2. Проектната разпоредба на § 16, т. 1, б. „а“ относно чл. 203, ал. 1, т. 10 е оттеглена от законопроекта.
Национален синдикат на пожарникарите и спасителите „Огнеборец“	3. В §18 предлаганата в ЗИДЗМВР процедура „дисциплинарна проверка“ за установяване на дисциплинарните нарушения по чл. 199 - 201 от ЗМВР липсва възможност държавните служители да бъдат подпомагани от адвокат, така както е предвидено при провеждане на „дисциплинарно производство“ за установяване на дисциплинарните нарушения по чл. 203 от ЗМВР. Считаме, че този пропуск ограничава възможността за защита на държавните служители. Той ги препятства да ползват адвокатска защита при защита техните права и законни интереси. Това ограничение е в противоречие с чл. 30, ал. 4 и ал. 5 от Конституцията на Република България, чл. 56 от Конституцията на Република България, който предвижда, че всеки гражданин има право на защита, когато са нарушени или застрашени негови права или		3. Проектната разпоредба на § 18 относно чл. 205 е оттеглена от законопроекта.

	законни интереси и му дава възможност да се явява със защитник в държавните учреждения, както и чл. 134, ал. 1 от Конституцията на Република България, който регламентира, че адвокатурата подпомага гражданите и юридическите лица при защитата на техните права и законни интереси.		
Синдикат на служителите в МВР (писмо № 7Д-2023/ 13.04.2023 г.).	1. По § 14. В чл. 201 се правят следните изменения: в) създава се т. 8: „8. извършено нарушение по чл. 203, ал. 1 от държавен служител, който заема ръководна изборна длъжност в синдикална организация, и ръководният орган на съответната синдикална организация по чл. 247, ал. 2 не е дал предварително съгласие за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“.		1. Проектната разпоредба на § 14, т. 1, б. „в“ относно чл. 201, , ал. 1, т. 8 е оттеглена от законопроекта.
Синдикат на служителите в МВР	2. По § 16. В чл. 203 се правят следните изменения и допълнения: Създава се ал. 4: „(4) Наказанието по ал. 1 не се налага на държавен служител, който заема ръководна изборна длъжност в синдикална организация, при липса съгласие на ръководния орган на съответната синдикална организация по чл. 247, ал. 2. В този случай се налага наказанието по чл. 201.“ Правилно, в мотивите към законопроекта за изменение и допълнение на ЗМВР е посочено, че съгласно чл. 247, ал. 2 от ЗМВР служебните правоотношения на държавните служители, които заемат ръководна изборна длъжност в организациите в МВР, могат да бъдат прекратени на основание чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР („уволнение“) само с предварителното съгласие на ръководния орган на съответната синдикална организация. Липсата на съгласие възпрепятства налагането на дисциплинарно наказание „уволнение“. Но в разрез с всяка правна логика и в противоречие на всички основни принципи в правото, вносителите са приели, че липсата на съгласие, законово регламентирана в посочения текст от ЗМВР, може да се преодолее, чрез въвеждане на една явно дискриминационна норма. Така от една страна в хода на дисциплинарно производство ще са събрани доказателства, че служител на МВР е извършил нарушение, отговарящо по квалификацията си на такова по чл. 203 от ЗМВР, но		2. Проектната разпоредба на § 16, т. 2 относно чл. 203, ал. 4 е оттеглена от законопроекта.

	няма да му бъде наложено полагащото се наказание, а някакво друго, за което не се изисква съгласие от страна на ръководния орган на съответната синдикална организация. За всеки юрист, това е регламентирано отменително основание за издаден в този хипотеза индивидуален административен акт, какъвто се явява заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. И дискриминационният признак е качеството на субекта на нарушението - служител на МВР, заемащ ръководна изборна длъжност в синдикална организация. Неясни остават мотивите по същество, за създаването на това „особено производство“, което поставя в дискриминационно положение всички служители на МВР, които не са на изборна ръководна длъжност в синдикална организация и поради това, спрямо тях без процедурни пречки ще може да се налага наказание „уволнение“. Аналогичните въпроси са ясно регламентирани в Кодекса на труда и в този смисъл е удачно да бъде регламентирано прилагане по аналогия по отношение на неуредените в ЗМВР въпроси, касаещи не само дисциплинарната отговорност, а и други въпроси, свързани със служебните правоотношения на служителите в МВР.		
Синдикат на служителите в МВР	3. По § 17. Създава се чл. 204а: „Чл. 204а. (1) При наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 198 -201 и/или за установяване на извършителя се образува дисциплинарна проверка. (2) При наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2 - 16 и ал. 4 се образува дисциплинарно производство.“.		3. Проектната разпоредба на § 17 относно чл. 204а е оттеглена от законопроекта.
Синдикат на служителите в МВР	4. По § 18. Член 205 се изменя така: „Чл. 205. (1) Дисциплинарна проверка се образува с писмена заповед на дисциплинарно наказващия орган по чл. 204, с която се запознава проверявания служител. (4) Държавният служител, срещу когото се води дисциплинарната проверка, може да бъде подпомаган в зашитата си от посочен от него служител на МВР.“.		4. Проектната разпоредба на § 18 относно чл. 205 е оттеглена от законопроекта.
Синдикат на служителите в МВР	5. По § 20. Член 207 се изменя така: „Чл. 207. (1) Дисциплинарното производство се образува с писмена заповед на: 1. министъра на вътрешните работи или определено от него		5. Проектната разпоредба на § 20 относно чл. 207 е оттеглена от законопроекта.

	длъжностно лице от състава на министерството - за държавните служители на висши ръководни, ръководни и изпълнителски длъжности и за стажантите за постъпване на изпълнителски длъжности; 2. ръководителите на структурите по чл. 37 - за държавните служители на младши изпълнителски длъжности и за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности.“ „(9) Държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР или от адвокат.“. Съвършено неправилно е очакването, че процедурата по търсене на дисциплинарна отговорност и налагане на дисциплинарно наказание на държавните служители със статут по ЗМВР ще се облекчи след като се обособят две отделни административни производства - „дисциплинарна проверка“ за установяване на дисциплинарните нарушения по чл. 199 - 201 от ЗМВР и „дисциплинарно производство“ за установяване на дисциплинарните нарушения по чл. 203 от ЗМВР. Най-вероятно ще се съкратят сроковете по установяване на дисциплинарни нарушения, но същинският ефект, който ще се получи е лишаване на служителя, срещу който е образувана дисциплинарна проверка, да участва в производството адекватно. Това ще увеличи многократно основанията за отмяна на издадените заповеди за налагане на дисциплинарно наказание поради лишаване от право на защита и участие в процеса на събиране на доказателства от страна на служителя, срещу който е образувана проверката. Тук разделителната линия - за по-леки нарушения да се извършва дисциплинарна проверка, а за тежки нарушения - дисциплинарно производство, е произволно приета и неправилно е омаловажена тежестта на доказване - леките нарушения се доказват лесно, а тежките - по-трудно. Процесуалните правила следва да се прилагат и спазват и в двата вида производства обективно, фактическата обстановка да се изяснява в пълнота и правилно да се оцени деянието. Във всички случаи, на служителя, срещу който е образувана проверката, следва да се предостави възможност да участва в нея активно - да прави искания, бележки възражения, да иска отвод на извършващите проверката и др. Това		

	гарантира обективно и всестранно провеждане както на проверките, така и на дисциплинарните производства, което след себе си води до правилна квалификация на деянието и намалява риска да бъде отменен този акт от съда при евентуално обжалване. В този контекст, напълно необяснимо е, че се предлага „да се облекчи възможността за участие на адвокат като подпомагащ държавен служител, извършил дисциплинарно нарушение в дисциплинарното производство“. Това „облекчаване“ се състои в направеното в законопроекта разграничение относно възможността държавният служител, срещу който се води дисциплинарното разследване, да бъде подпомаган в защитата си. За нарушенията по чл. 198 - 201 от ЗМВР, за които се налагат наказания по чл. 197, ал. 1, т. 1 - 4 от ЗМВР, се предвижда служителят може да бъде подпомаган в защитата си в хода на дисциплинарната проверка само от служител на МВР. За нарушенията по чл. 203 от ЗМВР, за които се налага най-тежкото наказание по чл. 197, ал. 1, т. 6 от ЗМВР, служителят ще може да бъде подпомаган в защитата си от служител на МВР или от адвокат. Освен лишаване от право на защита, няма друг начин да бъде определено това предложение. За такова лишаване от основно право - правото на защита, не би следвало дори да се коментира, а не и да се предлага да бъде законово регламентирано. В дълбокия си смисъл, коментираният текст звучи така, че на служителя не се позволява да бъде защитаван от адвокат в посочената хипотеза. Това звучи абсурдно и е незаконно. Правото на защита е основно право и никой не може да бъда лишен от него и е недопустимо с нормативен акт, какъвто е Законът за МВР да се регламентира забрана за ползване на защита от адвокат.		
Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението “- МВР	1. Предложената редакция на чл. 196 е с текст: „Дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, се е запознал с материалите от дисциплинарната проверка или дисциплинарното производство“. В така предложения нов текст се съдържа потенциал за злоупотреба/недобросъвестно поведение по субективни подбуди, тъй като е възможно умишлено или поради небрежност в служебната дейност, органът компетентен да наложи дисциплинарното наказание да отлага/протака за неразумен срок запознаването с материалите, както и да отрази невярна дата на запознаване.	1. Не се приема.	1. Запознаването се установява с полагане на подпис и дата от дисциплинарно наказващия орган, който носи дисциплинарна отговорност за злоупотреба с това право. Твърдените възможности за недобросъвестно поведение се отнасят и за деловодствата на структурите, които към този момент регистрират постъпилите дисциплинарни производства. С измененията се преодолява съществуващата противоречива съдебна

			практика относно момента, от който започва да тече преклузивният двумесечен срок за произнасяне на дисциплинарно наказващия орган.
Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението “- МВР	2. Предложената редакция на чл. 203, ал. 1, т. 11 е с текст: „извършване на дисциплинарно нарушение по чл. 199 - 201, довело до уронване на престижа на службата“. Така предложения текст ще обвърже задължително с доказването на резултат „уронване на престижа на службата“, доказването на нетежко по смисъла на ЗМВР нарушение и налагане на наказанието „уволнение“ за него. Изложения към текста мотив, че така се цели налагане на санкция въз основа на установена негативна морална оценка за извършеното, изглежда логически състоятелен на пръв поглед. Но практически е трудно да се направи обективно измерване на негативна обществена оценка за целите и със средствата на дисциплинарната практика, както и да се дадат процесуални гаранции, че това е извършено законосъобразно. Горното неизбежно е свързано с вземане предвид на медийно отразяване, което може да е направено целенасочено и контролирано, да не кореспондира с обективната действителност и така да се създава определена представа с определена цел.	2. Не се приема.	2. Уронването на престижа следва да настъпи като обективен факт и само по себе си представлява юридически правопораждащ факт, настъпил вследствие на извършване на друго дисциплинарно нарушение по чл. 199-202 от ЗМВР, а не е предполагаемо събитие. За разлика от т. 13 на чл. 203 от ЗМВР се изисква да е възникнало уронването на престижа на службата, а не да съществува като възможна последица от неспазване на етичните правила от ЕК. Именно това е гаранцията, претендирана от СФСМВР, за спазване на правата на служителите. Освен това, към момента липсва съдебна практика, която да се използва като довод от синдиката. Дисциплинарната практика от последните три години сочи на факта, че като последица от извършени дисциплинарни нарушения по чл. 199-201 от ЗМВР е значителното уронване на престижа на МВР и полицейските органи. Този допълнителен елемент към описаните дисциплинарни нарушения съществено променя техните състави, тежестта им е съвсем различна и предвидените в закона дисциплинарни наказания не съответстват на нея.
Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението	3. Предложения текст на нов чл. 204а, ал. 4 предвижда: „Дисциплинарната проверка приключва в срок до 2 месеца от образуването ѝ“. Не се предвижда нормативна възможност за удължаване на срока. Това ще доведе до тежки затруднения за приключване на множество проверки поради невъзможност да се извърши по тях пълно,		3. Проектната разпоредба на § 17 относно чл. 204а е оттеглена от законопроекта.

"- МВР	обективно и всестранно разследване в законоустановения срок. В редица случаи е неизбежно да се искат и получават относими към предмета на проверките материали от други държавни органи (прокуратура, следствие, полицейски органи, медицински лица, организации от различен тип и т.н.), което почти без изключения става бавно. Този процес не може да се ускори или направлява от проверяващите комисии, които нямат правомощия, каквито имат разследващите органи и прокурорите, действащи по реда на НПК (съответно по Закона за съдебната власт). Следва да се вземе предвид и че в болшинството случаи съставът на комисиите за проверка е от служители, които имат други основни служебни задължения извън дисциплинарната практика и нямат възможност да изпълняват едно за сметка на друго задължение. Изпълнението на двете изисква и достатъчно времеви ресурс.		
Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението "- МВР	4. Предложения текст на нов чл. 204а, ал. 5 предвижда: „Дисциплинарното производство приключва в срок до 2 месеца от образуването му, а по дисциплинарни производства, представляващи фактическа или правна сложност, този срок може да бъде продължаван до 2 месеца със заповед на органа по чл. 204". Изложените съображения по т. 3 от настоящото са относими и в този случай. Изхождайки от практиката считаме, че 2 месеца рядко са достатъчни за извършването на пълно, обективно и всестранно разследване, особено като се има предвид, че е за тежки нарушения на служебната дисциплина. Предвидената опция за удължаването на срока за провеждане на дисциплинарно производство с 2 месеца единствено при фактическа или правна сложност, в съчетание със съкращаване на основния срок до 2 месеца е силно ограничаващо и няма да е в интерес на законосъобразното и целесъобразно провеждане на производствата. Основавайки се на изложеното считаме, че визираните проекто-текстове биха могли да са в ущърб на дисциплинарната практика в МВР и не гарантират трайни положителни резултати в тази връзка.		4. Проектната разпоредба на § 17 относно чл. 204а е оттеглена от законопроекта.
Фондация „Генерал	Представляваната от нас фондация активно работи за усъвършенстването на законодателството в сферата на публичното	Не се приема.	Защитата на националната сигурност е сред насоките на дейността и на МВР, наред със

Любен Гоцев“ - град София	право, по-конкретно за подобряване на функционирането на системата на държавния апарат, чрез изработване на концепции, които да доведат до ефективността, логическата последователност и безпротиворечивостта . Една от нашите ангажираности, която сме поели е следенето на законодателните предложения за реформи в сферата на сигурността, в частност тези на представляваното от Вас министерство. Интересът ни е привлечен от предложените законодателни промени, които представляваното от Вас министерство е инициирало в законопроект от 14.03.2023г., качен на сайта на МВР. След като са запознахме с текста на предложените проектопромени и мотивите към тях от името членовете на представляваната от мен фондация, в предвиденият едномесечен срок за обществено обсъждане желаем да представим нашето становище относно промените, които евентуално предстои да бъдат инкорпорирани в българското законодателство след като бъде конституирано работещо Народното събрание. ОТНОСНО ВЪПРОСИТЕ. КАСАЕЩИ УНИФИКАЦИЯ НА ЗМВР С РЕГЛАМЕНТ (ЕС) 2021/784 НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА ОТ 29 АПРИЛ 2021 ГОДИНА Направените проектопредложения не отговарят на заложените цели на Регламент 2023/784 на ЕП и Съвета (Регламента) и не са съвместими със същността на представляваното от Вас министерство. Дейностите по разследване и установяване на интернет сайтове с терористично съдържание не попадат в дейностите, които МВР трябва да осъществява. Регламентът препраща към Директива (ЕС) 2017/541 в която се съдържат легални дефиниции за терористично съдържание и терористични престъпления свързва дейностите по техните анализ, разследване и разкриване да се извършват от Държавната агенция за национална сигурност. ГДБОП е силова структура, която не извършва дейности, които са в правомощията на ДАНС. Разпространяването на материали с терористично съдържание е дейност, която пряко застрашава суверенитета и/или националната сигурност на държавата и изисква тясно специализирани служби да осъществяват превенцията и контрола срещу подобни обществеоопасни деяния.		защитата на правата и свободите на гражданите, противодействието на престъпността, опазването на обществения ред и пожарната безопасност и защита на населението (чл. 2, ал. 1 от ЗМВР). Оперативно-издирвателната дейност, осъществявана от Министерството, е съвкупност от явни и тайни действия на оперативно-издирвателните органи на МВР за противодействие на престъпността и заплахите за националната сигурност и за опазване на обществения ред (чл. 8, ал. 1 от ЗМВР). От своя страна, ГДБОП-МВР е национална специализирана структура за осъществяване на оперативно-издирвателна и други дейности по отношение на организирана престъпна дейност, свързана с компютърни престъпления или престъпления, извършени във или чрез компютърни мрежи и системи, както и с терористични действия, използване на общоопасни средства и вещества, внушаване на страх, вземане на заложници, отвличане на лица с цел получаване на материални облаги и насилствени действия (чл. 39, ал. 2, т. 3 и 10 от ЗМВР). Компетентността на ДАНС и на МВР обуславя регламентирането в Закона за противодействие на тероризма (ЗПТ) на правомощие и за двете структури при установяване на интернет страници, чието съдържание подбужда към тероризъм или чрез което се разпространяват познания за извършване на тероризъм, да могат да подадат искане до председателя на Софийския градски съд да постанови всички

	В тази връзка ние смятаме, че тези правомощия следва да са в състава на ДАНС с цел-висока ефективност.		предприятия, предоставящи електронни съобщителни мрежи и/или услуги, да спрат достъпа до тези интернет страници (чл. 32, ал. 1 от ЗПТ). В този смисъл е изразеното от ДАНС становище в подкрепа на законопроекта.
Фондация „Генерал Любен Гоцев“ - град София	ОТНОСНО ПРЕДЛОЖЕНИЕТО ДА ОТПАДНЕ РАЗПОРЕДБАТА, ДЕФИНИРАЩА ДИСЦИПЛИНАРНИТЕ НАРУШЕНИЯ Дисциплинарните нарушения са дефинирани в чл. 194, ал. 2 от ЗМВР. Тази норма по своята същност е определителна и дава определение на понятието дисциплинарно нарушение. Тя се съотнася с отделните норми, регламентиращи наказания за отделните видове престъпление, тъй както форма към съдържание. Функцията на тази норма е да внесе яснота в понятието за дисциплинарното нарушение, което може да бъде осъществено от лице, имащо качеството служител в МВР. Тази норма е абсолютна логическа предпоставка, за да се обезпечи принципът на законност при дисциплинарните производства, инкорпориран в текста на чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Тя е процесуална гаранция за точното и еднакво прилагане на закона, обусловено от легалното дефиниране на термина дисциплинарно нарушение. Идеята да се премахне тази норма-дефиниция крие риск да се създаде празнота в закона, чрез липсата на ясно дефиниране какво е дисциплинарно нарушение, както и възможност да се създаде порочна практика в процеса на неговото тълкуване. Конституцията на Република България намира пряко приложение в тази категория обществени отношения и следва да се упомене като очертаем няколко принципни положения. На първо място необходимостта от това ясно да бъдат очертани и дефинирани понятията, свързани с извършване деяния, съдържащи белезите дисциплинарни нарушения. Дисциплинарното нарушение може валидно да бъде установено само в резултат от законосъобразно състезателно контрадикторно производство. Доколкото дотолкова органът действа в условията на	Не се приема.	Разпоредбата на чл. 194, ал. 2 от ЗМВР определя кои са дисциплинарните нарушения. Също така, в чл. 198 - 203 от ЗМВР за всяко едно от наказанията по чл. 197, ал. 1 от ЗМВР („мъмрене“, „писмено предупреждение“, „порицание“, „забрана за повишаване в длъжност за срок от една до три години“, „предупреждение за уволнение“ и „уволнение“) изчерпателно е посочено за кои дисциплинарни нарушения се налагат. Тази норма създава затруднение на дисциплинарно наказващите органи и изисква двукратно да се определя какво е дисциплинарно нарушение, въпреки, че за това е достатъчен само конкретно определен състав, така както са разписани в чл. 198 - 203 от ЗМВР. За облекчаване на прилагането на глава осма от ЗМВР е подходящо ал. 2 от чл. 194 от ЗМВР да отпадне. По този начин ще се създаде възможност за правилни квалификации на извършените дисциплинарни нарушения и подвеждането им под конкретните състави, разписани в глава осма „Дисциплинарна отговорност“ от ЗМВР.

	стриктно в рамките на своите нормативно установени правомощия от значение за разследването на конкретното дисциплинарно нарушение е да осигури право на защита на лицето срещу което тече дисциплинирана процедура. Проектопромените, предлагащи това основополагащо принципно положение да отпадне ще доведат до неяснота в процеса на работа на дисциплинарно-наказващият орган, когато анализира, разследва и установява факта на дисциплинарната отговорност, както и ще доведат до нарушаване на правото на защита на лицето срещу което тече дисциплинарната преписка. Неправилно и необосновани са изводите до които служителите, работили върху проектозакона, са достигнали в мотивите на страница втора от тях. Там се твърди, че дефинитивната норма създава „задължение“ за „двукратно доказване“ на факта на извършеното нарушение. Този извод не може да бъде споделен. Разпоредбата на чл. 194, ал. 2 във с чл. 198 - 203 от ЗМВР се съотнасят, тъй както форма към съдържание, те образуват диалектическо единство и липсата на всяка една от тях ще създаде празната в правото, която по аргумент от чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове не може да се прилага с методите на аналогия на закона и аналогия на правото. Фактът, че в законовите текстове на чл. 198/203 се използва термина „наказание“, а не нарушение не е някаква „гола приумица“, а логически обоснована връзка, почиваща на конструкцията, че първенстващо за налагане по вид и размер дисциплинарно наказание е да бъде дадена дефиниция на понятието нарушение. Такава правна норма съществува и в общият Закон за държавния служител, инкорпорирана в чл. 80, ал. 1 ЗДСл, която лимитативно изброява каталога от категоризира видовете дисциплинарни нарушения. Същото е положението е в чл. 90, ал. 1 от Закона за ДАНС. Ние смятаме, че идеята да се диференцира дисциплинарната отговорност относно неправомерно използване на информационните фондове на МВР, както и нейното използване за предоставяне на информация на други държавни органи следва да се инкорпорира като норма-дефиниция в понятието за дисциплинарно нарушение в разпоредбата на чл. 194, ал. 2 от ЗМВР, като отделно тясно		

	специализирано понятие, предвид факта и, че към момента на изготвянето на настоящото становище страната е в процес на процедура по установяване за нарушение на правото на ЕС в Съда на ЕС в Люксембург, относно въпроса за „вечните полицейски регистрации“, който е неразривно свързан с темата за злоупотреба с информация, представляваща лични данни от масивите на МВР. След като направихме сравнителен анализ на други специални закони, уреждащи статута на държавни служители, ние смятаме, че разпоредбите на чл. 198-202 от ЗМВР стесняват дискреционната власт на дисциплинарно-наказващите органи. Разпоредбите на чл. 198-202 от ЗМВР следва се отменят, единствено следва остане текстът на чл. 203 от ЗМВР, който указва кога се налага наказание дисциплинарно нарушение, каквото е положението в уредбата на общият закон, както и в специалните закони.		
Фондация „Генерал Любен Гоцев“ - град София	ОТНОСТО ВЪЗМОЖНОСТТА ЗА УВОЛНЕНИЕ НА СЛУЖИТЕЛ НА МВР, ЗАЕМАШИ РЪКОВОДНА ДЛЪЖНОСТ В СИНДИКАЛНА ОРГАНИЗАЦИЯ Смятаме това принципно положение води до невъзможност да се реализира ефективно дисциплинарна отговорност на лица, които имат качеството висши държавни служители в МВР. Разпоредбата на чл. 243, ал. 2 от ЗМВР създава неравно третиране на служителите в МВР и на практика води до създаване на положение на „недосегаемост“ на служители, които са в синдикални организации. Подобни положения следва да се преуредят, като се създаде възможност отказа на ръководните органи в синдикалната организация да бъде оспорен пред обективен, независим и безпристрастен орган, който да може адекватно да оцени фактите и обстоятелствата по всеки отделен казус, тъй като синдикалните организации са пряко заинтересовани от изхода на спора и не може да бъдат безпристрастни в своите оценки.	Не се приема се.	Отказът на синдикалната организация не представлява подлежащ на оспорване акт.
Фондация „Генерал Любен Гоцев“ - град София	ОТНОСНО ПРЕМАХВАНЕТО НА ВЪЗМОЖНОСТТА ЗА САМОСЕЗИРАНЕ НА МВР ПРИ ПОДАДЕНИ АНОНИМНИ СИГНАЛИ ОТ ЛИЦА Тезата, залегнала в мотивите на законопроекта, че няма закони, които да уреждат инициирането на проверка по анонимни сигнали не може да бъде споделена. Съображенията ни в тази насока са следните.	Не се приема.	В редица нормативни актове (кодекси и закони) е предвидено, че „анонимни жалби и сигнали не се разглеждат“, „анонимни становища и сигнали не се разглеждат“, „не се образува производство по анонимни сигнали“, „анонимни сигнали не могат да

	Предвид факта, че текстът на чл. 205, ал. 2 изр. 2 от ЗМВР указва процесуални предпоставки, обуславящи наличието на съдържащи се „достатъчно данни за извършено нарушение“, можем да направим извода, че проверките по анонимни сигнали не са безусловни, а са предпоставени от наличието на факти и обстоятелства от които да може да се направи обосновано предположение за тежко дисциплинарно нарушение. Направеното проектопредложение тази законова разпоредба да бъде отменена ще доведе до по-високи трудности в разследването и разкриването на деяния, които имат белезите на тежки дисциплинарни нарушения, както и на деяния, които разкриват състави на престъпления. Концепцията в експертните общности, че не бива да се разследват анонимни сигнали, тъй като, ако те се окажат неоснователни и фалшиви ще да доведат до вреди за лицето срещу, което е подаден сигнала не следва да бъде съотнасяна по аналогичен ред по отношение на Министерство на вътрешните работи, поради причината, че МВР е структура, която разполага с огромен финансов ресурс и правомощия, които немалко пъти са били упражнявани в условията на системна противоправност от служители, които не са работили в защита на обществения интерес, а в полза на неясни задкулисни играчи. Липсата на анонимност по отношение на възможност за сезиране, при публично-правните организации, създава рискове и заплахи заявителят на сигнала да бъде тормозен и да му бъде оказван натиск, чрез неправомерни методи, което в последните години става все по-честа практика в редиците на МВР. Тези порочни механизми следва да се изкореняват и пресичат още в зародиш. Възможността това да се случи рязко ще намалее значително с отпадането на възможност за анонимни сигнали за тежки нарушения.		бъдат законово основание за образуване на производство“ и други. Например: Административнопроцесуален кодекс, Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, Закон за съдебната власт, Закон за предоставяне на цифрово съдържание и цифрови услуги и за продажба на стоки, Закон за защита от дискриминация, Закон за камарите на архитектите и инженерите в инвестиционното проектиране, Закон за геодезията и картографията, Закон за защита на потребителите, Закон за развитието на академичния състав в Република България.
Фондация „Генерал Любен Гоцев“ - град София	НЕПРЕЦИЗНО ДИФЕРЕНЦИРАНЕ НА ПРОЕКТОПРЕДЛОЖЕНИЕ ДИСЦИПЛИНАРНИТЕ ПРОЦЕДУРИ Установяването на нов начален срок за дисциплинарно производство, чрез фингиране на неизвестен факт, а именно дали и как служителят се запознал с преписката по евентуално подаден сигнал ще създаде възможността да се шиканира с процесуални права с цел оспорване на законосъобразността.		Проектните разпоредби на § 17- 22 относно 204а – 209 са оттеглени от законопроекта.

	Подобни формулировки водят до нарушаване на правото на защита на лицата срещу които текат дисциплинарни производства, поради обстоятелството, че същите ще са в невъзможност да узнаят в цялост и пълнота кога е било установено нарушението, както и ще могат да оспорват този факт и на база това да правят процесуални манипулации със сроковете. В тази връзка желаем да насочим вниманието Ви към текста на чл. 196, ал. 2 от ЗМВР. Тази разпоредба за противоконституционна и нарушаваща международни ангажименти на страната, свързани с обезпечаването на процесуалната гаранция - презумпция за невиновност. Фактът на дисциплинарното на нарушение се установява по силата на законова фикция, която се изразява в постъпване на материалите от дисциплинарното производство при дисциплинарно-наказващият орган. Това положение води до компрометиране на принципите на законност, право на защита, безпристрастност и обективност на наказващия орган. Този текст създава фингиране на факта за виновността у служител на МВР без преди това този факт да е бил установен от дисциплинарно-наказващия орган, както и създава задължение у дисциплинарно-наказващия орган да приеме a priori за установен факта на извършеното нарушение, което още не е доказано. В тежест на дисциплинарно-наказващия орган е да докаже извършването на описаното в мотивите на оспорената заповед дисциплинарно нарушение. Недопустимо е да се създават подобни конструкции и следва да бъдат преосмислени. Независимо, че в чл. 203, ал. 2 от ЗМВР е предвидено задължение дисциплинарно-наказващия орган да изслуша лицето спрямо, което е образувано дисциплинарно производство, то тълкувана в системна връзка разпоредбата води до превратния извод, че дисциплинарно-наказващия орган е длъжен да наложи наказание, а обясненията на дисциплинарно-наказаното лице са чист формализъм. Подобни практики наподобяват на инквизиционно-следствени процеси, които противоречат на европейските общностни разбирания за правова държава. На основание изложеното, считаме че текстът на чл. 196, ал. 2 от ЗМВР трябва да се прецизира, за да се приведе в съответствие с европейските и международни ангажименти, които сме поели, в това		

	число и неотменимата гаранция за едно лице да се счита за невиновно по силата на чл. 6 от ЕКЗП.		
Фондация „Генерал Любен Гоцев“ - град София	Проектозаконът създава възможност за по-тежко наказване на служител на МВР, когато е извършил деянията в условията на съвкупност без преди това да са били установени. Замяната на използвания езиков термин „установени“ с „открити“ води до тотално компрометиране на института на диференциация на дисциплинарната отговорност. Откриването на едно нарушение не е тъждествено на неговото установяване. Само и единствено, когато едно дисциплинарно нарушение бъде установено като факт, то може да се счита за годно основание при последващо провинение да се наложи по-тежко наказание. Предвидените промени ще доведат до неясни параметри по които да се разследват държавните служители в МВР. Неясни остават мотивите за отмяна на срока на наказанието „мъмрене“, както и защо се иска да бъде премахнат като предпоставка за налагане на последващо по-тежко наказание при системност в условията на продължаващо нарушение, аналогично на конструкцията на продължаващо престъпление в чл. 26 от Наказателния кодекс, за налагане на по-тежко наказание. Предвиждането на диференциран режим относно образуването на дисциплинарна проверка и дисциплинарно производство в новия проект на текста на разпоредбата на чл. 204а от ЗМВР води до неравен режим в дисциплинарната отговорност на служители в МВР. Без да е установен факта на извършено за определена категория дисциплинарни нарушения директно се предвижда директно да бъде образувано дисциплинарно производство. Не се предвиждат ясни крайни срокове за разследване на дисциплинарните производства. Това създава съмнения за възможни практики по евентуално неоправдано удължаване на сроковете за разследване. Предвидените срокове за вземане на отношение, във връзка с висящи дисциплинарни производства, а именно 24 часа са неоправдано ниски и не могат да бъдат разумен срок за даване на допълнителни обяснения.		Проектната разпоредба по § 17 относно чл. 204а е оттеглена от законопроекта.
Фондация „Генерал Любен	ПРЕПОРЪКИ ЗА УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ НА ДЕЙНОСТИТЕ ПО РАЗСЛЕДВАНЕ И УСТАНОВЯВАНЕ НА ЛИЦА, ОСЪЩЕСТВИЛИ ДИСПИПЛИАРНО НАРУШЕНИЕ	Не се приема.	Предлаганият механизъм за проверка по чл. 43а няма да подобри дейността на държавните органи.

Гоцев“ - град София	Нашето становище, във връзка с възможността за усъвършенстване на законодателството по отношение на установяването на нарушения в МВР е, че служителите в МВР следва да бъдат проверявани от външна незаинтересована пряко институция, която по никакъв начин да не е свързана с Министерство на вътрешните работи. Ние смятаме, че подходяща да извършва тази дейност е Държавната агенция за национална сигурност. Недоумение буди за нас как би могло отделът за вътрешна сигурност да води адекватно разследване, пълно и безпристрастно след като лицата в системата са непосредствено свързани. Следва да се преосмисли цялостно концепцията за вътрешно-разследващите органи и да се преосмисли подхода в начина на формирането на съответните компетентни органи. В тази връзка използваме случая за да направим следните предложения: В разпоредбата на чл. 43а от Закона за МВР думите „Дирекция „Вътрешна сигурност“ се заменят с Държавна агенция „Национална сигурност“, а думите „МВР“ се заличават. С влизането в сила на този закон заварените служебни и трудови правоотношения на държавните служители и лицата, работещи по трудово правоотношение в дирекция „Вътрешна сигурност“ се прекратяват в срок от три месеца.		Видно от становището на ДАНС, „Възлагането на дейностите на ДВС-МВР в компетентност на ДАНС би било в нарушение на принципа на субординация, залегнал в разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 5, предложение първо от Закона за администрацията, предвид обстоятелството, че МВР не е структура на подчинение на ДАНС.“.
Фондация „Генерал Любен Гоцев“ - град София	ПРЕПОРЪКИ ОТНОСНО НЕСЪВЪРШЕНСТВА В ЗАКОНА ЗА МИНИСТРЕСТВО ЗА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ Представляваната от нас организация активно работи над намирането на решения на казусите за т.нар. „вечни криминални регистрации“, предвид факта, че държавите членки приемат и публикуват до 6 май 2018 г. законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на	Приема се по принцип.	Предвид предстоящото постановяване на решение на Съда на ЕС по дело С-118/22 същото ще бъде взето предвид при анализа на необходимите нормативни промени във връзка с полицейската регистрация.

	Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, то страната е в нарушение на свое задължение, произтичащо от директивата и следва спешно да предприеме мерки по създаването на крайни срокове за съхранение на данните от снетите криминални регистрации на лица, които са били осъдени и реабилитирани по законоустановения ред. В тази връзка правим следното предложение: В разпоредбата на чл. 68, ал. 5 от ЗМВР се създава точка 6 със следното съдържание: „т. 6 лицето се е реабилитирало по смисъла на разпоредбите на Наказателния кодекс.“. С предвидените промени Република България ще изпълни своите общностни ангажименти, свързани със създаване на нормативна уредба на горен предел за съхраняване на данни от криминална регистрация, както и ще се обезпечи принципа на правова държава. От друга страна това ще доведе до прекратяване на възможността на служители на МВР да могат да задържат за справка лица, които са били реабилитирани по смисъла на НК, респективно са били постигнати целите на наказанието.		
Държавна агенция „Национална сигурност“	В Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) е получено копие от становище, регистрирано с цитирания по-горе номер, от Фондация „Генерал Любен Гоцев“ относно проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗИДЗМВР), публикуван за обществено обсъждане на официалната интернет страница на Министерството на 14.03.2023 г. Със становището се правят и предложения за промени в ЗМВР, касаещи дейността на Агенцията. В тази връзка, изразяваме следното становище по компетентност: 1. По отношение текстовете относно изпълнението на изискванията на Регламент (ЕС) 2021/784 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2021 година относно справянето с разпространението на терористично съдържание онлайн (Регламент (ЕС) 2021/784): Законопроектът предвижда като компетентен орган по смисъла на Регламент (ЕС) 2021/784 да бъде определена Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ (ГДБОП) в МВР, като обсъжданите текстове са съгласувани от ДАНС със становище, рег. № ПН-	1. Приема се.	

	3257/22.12.2022 г. Фондация „Генерал Любен Гоцев“, от своя страна, предлага вместо ГДБОП-МВР като компетентен орган по смисъла на Регламент (ЕС) 2021/784 да бъде определена ДАНС. Като мотив за направеното предложение е посочено обстоятелството, че разпространението на материали с терористично съдържание засяга пряко националната сигурност на Република България, чиято защита е от компетентността на Агенцията. В действителност, ДАНС извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, свързани с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им, както и с дейности на групи и лица, подпомагащи чужди служби, терористични или екстремистки организации (чл. 4, ал. 1, т. 11 и 13 от Закона за ДАНС (ЗДАНС). Защитата на националната сигурност обаче е сред насоките на дейността и на МВР, наред със защитата на правата и свободите на гражданите, противодействието на престъпността, опазването на обществения ред и пожарната безопасност и защита на населението (чл. 2, ал. 1 от ЗМВР). Оперативно-издирвателната дейност, осъществявана от Министерството, е съвкупност от явни и тайни действия на оперативно-издирвателните органи на МВР за противодействие на престъпността и заплахите за националната сигурност и за опазване на обществения ред (чл. 8, ал. 1 от ЗМВР). От своя страна, ГДБОП-МВР е национална специализирана структура за осъществяване на оперативно-издирвателна и други дейности по отношение на организирана престъпна дейност, свързана с компютърни престъпления или престъпления, извършени във или чрез компютърни мрежи и системи, както и с терористични действия, използване на общоопасни средства и вещества, внушаване на страх, вземане на заложници, отвличане на лица с цел получаване на материални облаги и насилствени действия (чл. 39, ал. 2, т. 3 и 10 от ЗМВР).		

	Компетентността на ДАНС и на МВР обуславя регламентирането в Закона за противодействие на тероризма (ЗПТ) на правомощие и за двете структури при установяване на интернет страници, чието съдържание подбужда към тероризъм или чрез което се разпространяват познания за извършване на тероризъм, да могат да подадат искане до председателя на Софийския градски съд да постанови всички предприятия, предоставящи електронни съобщителни мрежи и/или услуги, да спрат достъпа до тези интернет страници (чл. 32, ал. 1 от ЗПТ). Предвид изложеното, отчитайки правомощията на МВР и в частност на ГДБОП по ЗМВР, респективно по ЗПТ, ДАНС е съгласувала без бележки и предложения проект на ЗИДЗМВР (становище, рег. № ПН-3257/22.12.2022 г.). 2. По отношение текстовете относно правомощията на Дирекция „Вътрешна сигурност“ (ДВС) в МВР: Фондация „Генерал Любен Гоцев“ предлага ДАНС да бъде определена за структура, която осъществява оперативно-издирвателна, информационно- аналитична и организационна дейност по превенция, предотвратяване, пресичане и разкриване на престъпления, извършени от служители на МВР, като ДВС-МВР бъде закрита. Дирекция „Вътрешна сигурност“ е структура на МВР за оперативно-издирвателна, информационно-аналитична и организационна дейност по превенция, предотвратяване, пресичане и разкриване на престъпления, извършени от служители на Министерството (чл. 43а, ал. 2 от ЗМВР и чл. 75, ал. 1 от Правилника на устройството и дейността на МВР (ПУДМВР). Органите на ДВС: предотвратяват, пресичат и разкриват престъпления, извършени от служители на МВР; извършват превантивна дейност; събират, обработват, анализират, съхраняват и използват информация за извършване на оперативно-издирвателна и аналитична дейност и на дейност по предотвратяване, пресичане, разкриване и разследване на престъпления, извършени от служители на МВР; използват информационните фондове на МВР за нуждите на дейностите по чл. 43а, ал. 1 ЗМВР по ред, определен от министъра на	2. Приема се.	

	вътрешните работи; планират, организират и провеждат тестове по чл. 152а ЗМВР за установяване изпълнението на служебните задължения от държавните служители, които имат за цел предотвратяване и/или откриване на корупционни действия и намерения или неправомерно поведение; извършват проучване за надеждност, издават, отказват, прекратяват или отнемат разрешения за достъп до класифицирана информация и осъществяват контрол за надеждност на лицата, получили достъп до класифицирана информация по реда на раздел VI от глава шеста на Правилника за прилагане на Закона за класифицираната информация (ППЗЗКИ), съобразно определената им компетентност в Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ); оказват методическа помощ на органите на МВР, извършващи проучване за надеждност по смисъла на Закона за защита на класифицираната информация, и при необходимост - разработват вътрешноведомствени документи в тази област (чл. 75, ал. 2 от ПУДМВР). Дирекция „Вътрешна сигурност“ поддържа непрекъснато оперативно дежурство, организира и контролира взаимодействието между звената за оперативно дежурство в структурите на МВР, осъществява взаимодействие със звената за оперативно дежурство на други органи на централната изпълнителна власт, оповестява ръководството и структурите на МВР при привеждане на страната в готовност за работа във военно време (чл. 75, ал. 3 от ПУДМВР). Видно от цитираните по-горе текстове, наред с дейностите по предотвратяване, пресичане и разкриване на престъпления, извършени от служители на МВР, които са основен фокус в становището на Фондация „Генерал Любен Гоцев“, ДВС-МВР осъществява и редица други дейности, като настоящата редакция на ЗМВР, респективно на ПУДМВР, в частта, касаеща компетентността на ДВС, е в съответствие с действащото законодателство в страната. Възлагането на дейностите на ДВС-МВР в компетентност на ДАНС би било в нарушение на принципа на субординация, залегнал в разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 5, предложение първо от Закона за администрацията, предвид обстоятелството, че МВР не е структура на подчинение на ДАНС. Предложението противоречи и на ЗДАНС доколкото дейностите		

	на ДВС-МВР нямат пряко отношение към защитата на националната сигурност, която е възложена като компетентност на Агенцията. На следващо място, съгласно чл. 11, ал. 1, т. 1 от ЗЗКИ, службите за сигурност (сред които и ДВС-МВР, съгласно § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЗКИ) извършват проучванията за надеждност на своите служители и на кандидатите за работа, издават, прекратяват и отнемат разрешенията на тези лица. В случай че функциите на ДВС-МВР бъдат поети от ДАНС въз основа на предлаганата промяна, то ЗМВР би бил в противоречие и със ЗЗКИ. Предвид изложеното, считаме, че предложенията на Фондация „Генерал Любен Гоцев“ не следва да бъдат подкрепени.		